

**A tak zůstává
víra, naděje,
láska –
ale největší
z té trojice
je láska**

1. Korinským 13,13

Milí čtenáři,

opět se po čtvrt roce společně setkáváme na stránkách našeho časopisu. Jeho tématem je Boží láska v nás. Je to úžasná skutečnost, že Tvůrce vesmíru, pro nás nekonečného kosmu, ale i naší Země, té krásné modré planety, vši té krásy, která je kolem nás, má čas a smysl pro nás lidi, že nás miluje, že se k nám neustále znovu sklání a snaží se nás vést k sobě samému. Jistě jsme tu to lásku směli zakoušet v průběhu tohoto roku i ve svém osobním životě, v zaměstnání nebo jsme si to možná více uvědomili na dovolené, když jsme nebyli tak zatíženi povinnostmi všedního dne.

Zvláštním projevem Boží lásky je jistě i to, že skončila válka v Jugoslávii. Jsme za to Pánu vděční. Vidíme v tom vyslyšení našich proseb. Jsme vděční za to, že naši bratři a sestry v této zemi mohli obstát v těžkých zkouškách. Pán Bůh jim dal ve své lásce se zkouškou také východisko a provedl je přes ni. S vděčným pohnutím čteme jejich zprávy v časopise Otvorené dvere z júna/června 1999:

"Len čo padli prvé projektily na našu krajinu, zrodil sa projekt poskytovania pomoci pod modifikovaným mottom Povedz a nasýť / buduj mosty. Tak ako i pred siedmimi rokmi hlavným cieľom tejto akcie je pomôcť ľuďom, aby počuli posolstvo o záchrane svojich duší a zakúsili Božiu lásku v dobe veľkej nenávisť a nepriateľstva. Boh sa stará o duchovné a hmotné dobro človeka bez ohľadu na jeho národnosť alebo náboženstvo. Našou úlohou je budovať mosty medzi Bohom a človekom, nie betónové a oceľové, ale mosty lásky, ktorá je najväčším putom v medziľudských vzťahoch. Tento cieľ nedosiahneme iba potraťkami, šatstvom, liekmi, uhlím, ale i rozdeľovaním evanjelií Jána, Nových zákonov a ilustrovaných Biblií pre deti.

Mnohi veriaci ľudia, zbory a kresťanské spoločenstvá z celého sveta prejavili hlboký súcit s našim národom, po celý čas vojenských útokov sa modlili a zároveň ponúkli hmotnú pomoc..."

Jak je to úžasné, že Boží láska dovede kvést i tam, kde se z lidského hlediska zdají být ty nejméně příznivé okolnosti pro ni. Kéž Pán i nadále žehná bratřím v Jugoslávii v tomto jejich praktickém úsilí šířit Boží lásku, rozlitou do našich srdcí.

My u nás jsme si mohli připomenout jiný projev Boží lásky. 19. 6. 1999 jsme se sešli v Haviřově na zvláštním příležitostném shromáždění, ve kterém jsme si připomněli 90 let existence bratrských shromáždění v naší vlasti. Prošli jsme znovu ve vzpomínkách léta rozvoje a života našich sborů. Byla to různá léta, od počátků "z ničeho", kdy se věřící scházeli ve stodolách nebo v lese či v parcích, až do dnešní současnosti. Byla to léta svobody, kdy mohlo být svobodně a nerušeně zvěstováno evangelium, ale také léta nesvobody, strachu a obav o budoucnost, o existenci, o děti. Po celou tu dobu jsme směli zakoušet zcela zvláštní projevy Boží lásky k nám lidem. Připomněli jsme si naše předchůdce, průkopníky v práci evangelia, jejich život víry a očekávání na Pána církve i to, jak se Pán k nim ve své lásce přiznával.

Dál jsem si uvědomil Boží lásku k nám lidem i v tom, že přes všechna různá rádobý "proroctví" ať už z minulosti či ze současnosti nenastal při zatmění slunce dne 11. 8. 1999 konec světa. Pán Bůh opět lidem prodloužil lhůtu k tomu, aby mohli dát svůj vztah k němu i mezi sebou do pořádku. Jak dlouho ještě bude trvat? Nikdo z nás to neví - jsme však připraveni, kdyby Pán pro nás přišel právě teď? Anebo by nás jeho příchod zastihl nepřipraveně?

Pán Bůh nás miluje. Rozlil svou lásku do našich srdcí. Nejen trošinku ukápl - ale rozlil! Jaká je naše odezva na tuto lásku? Kéž by tomu bylo podobně jako v případě hraběte Mikuláše Zinzendorfa, který byl zasažen pohledem na kříž Pána Ježíše s nápisem: *To jsem udělal pro tebe! Co uděláš ty pro mne?*

Není nic smutnějšího než neopětovaná láska. Jakou bolest to působí tomu, kdo miluje a snaží se tomu, koho má rád, udělat první a poslední, a přitom je odezva nulová. To ví snad každý, kdo se beznadějně do někoho zamiloval. Kéž by Pán dal, aby ta Boží láska, která byla rozlita do našich srdcí, přetékala dál k našim bližním, jak o tom čteme v následujících úvahách.

Váš bratr v Pánu Ježíši

Tomáš Pala s redakční radou

BOŽIA PREDIVNÁ LÁSKA

Boh je láska (1J 4,16)

Božia láska je Jeho nežná náklonnosť k živým bytostiam a Jeho hlboká starostlivosť o ich blaho. Zahŕňa aj silné citové spojenia a záväzok, ktorý prejavuje v dávaní. Preto čítame v J 3,16: *Tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal...* a v Ef 5,25: *Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu.* Keď čítame: *Boh je láska*, je to opis, ale nie vymedzenie Boha. Uctieujeme nie lásku, ale Boha, ktorý je láska.

Keď sa veľmi usilujeme vysvetliť Božiu lásku, **potrebovali by sme** k tomu **oveľa širší a lepši poklad slov.** Naš terajši slovník na to nestačí. Nemáme dosť slov pre Božie vlastnosti, či prostých, bohatších alebo najzvrchovanejších. Naša reč je príliš chudobná, jednotlivé slová sú príliš skromné. Keď v tom pokročíme

aspoň o kúsok dopredu, musíme vyznať: **Nebola povedaná ani polovica.** Téma Božej lásky presahuje výrazové možnosti ľudskej reči. Teraz ju chceme začať, ale nemôžeme ju vyčerpať.

Božia láska je večná. Je to jediná láska, ktorá nemá nijakú príčinu mimo seba. Pretrváva všetky veky a nikdy neprestane. Naš rozum je preťažený, keď sa pokúšame pochopiť Lásku, ktorá je bez konca a nikdy neochabne. Táto Láska je nezmerná. Jej šírka, dĺžka, hĺbka a výška sú nekonečné. Nikde nenajdeme niečo tak mimoriadne, ako je ona. Básnici ju porovnávali s veľkosťou stvorenia, ale ich slová sa ukazujú byť stále slabé a rúcajú sa pod ťarchou takýchto myšlienok.

Božia láska k ľuďom

Božia láska k nám nemá v nás dôvod ani podnet. Veľký Boh nemohol na nás nájsť nič hodné lásky či uznania, čo by vyvolalo Jeho náklonnosť k nám. Napriek tomu nás miloval, lebo to zodpovedá Jeho prirodzenosti.

Naša láska k druhým je často založená na nevedomosti. Milujeme ľudí, lebo nevieme, akí v skutočnosti sú. Čím viac ich spoznáваме, tým viac poznávame ich chyby a zlyhania a tým menej hodní lásky sa nám zdajú. Oproti tomu Boh nás miluje, hoci vie všetko, čo sme a čo robíme, hovoríme i myslíme. Jeho vševedúcnosť neuháša Jeho lásku.

Avšak je tak veľa ľudí na svete - približne 6 miliárd. Môže zvrchovaný Boh každého človeka osobne milovať? Istý básnik položil otázku takto: "Môže to byť, že On každého stále obkľučuje, že On každého srdečne miluje?" Áno, **On miluje každého z nás osobne**, vášnivou a hlbokou láskou. U Neho nie je nikto neznámy. Nik nie je pre Neho nevýznamný. Jeho náklonnosť smeruje ku každému jednotlivcovi žijúcemu na našej Zemi.

Božia láska je neporovnateľná. Mnohí ľudia zažili lásku sebaobetavej matky alebo vernú lásku obetavého manželského partnera. Dávid poznal lásku Jonatánovu a Ježiš Jánovu. Ale ešte nikto nezažil od ľudí to, čo by bolo možné porovnať s Božou láskou. Slová jednej piesne nás na to upomínajú: "Nikto nemiluje ako Ježiš."

V liste Rimanom 8,35-39 apoštol Pavol hľadá v celom stvorení niekoho alebo niečo, čo by mohlo pravých kresťanov odlúčiť od Božej lásky, ale nenachádza. Ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani mocnosti, ani prítomné, ani budúce udalosti, ani vysokosť, ani hlbokosť, ani žiadne iné stvorenie ich nemôže odlúčiť od Božej lásky.

Môžeme iba žasnúť, keď vieme, že Boh vo svojej všemohúcnosti nemôže teba či mňa milovať viac ako v tomto okamihu. Je to stále tá istá láska, ktorou zahrnul svojho jednorodného Syna a ona nie je ničím obmedzená alebo zadržovaná.

Vo svete, ktorý sa stále mení, je upokojujúce **nájsť niečo nepremenné - Božiu lásku.** Naša láska je kolísavá. Je to citová vlnková dráha. Inak je to u nášho Pána. Jeho láska sa neunaví a nezmení ani pri kolísaní a ochladnutí našej lásky k Nemu. Božia láska je čistá láska, dokonale slobodná od sebeckva, nespravodlivých ústupkov alebo nedôstojných pohnútok. Ona je nepoškvrnená, bez závanu nečistoty.

Ako Jeho milosť, tak i **Božia láska je slobodná a nezaslúžená.** Vo večnosti budeme Pánovi ďakovať za to, že sme boli žobráci a stroskotaní hriešnici. Keby sme vlastnili aj poklady celého sveta, nemohli by sme i tak zaplatiť cenu tejto predrahej Lásky.

Božia láska je úplne bez predsudkov. Ona veľí svojmu Slnku svietiť na dobrých i na zlých a dáva dážď na

spravodlivých i nespravodlivých (Mt 5, 45).

Na Božej láske je najprekvapujúcejšie snád to, že ona sama seba obetuje. **Ona viedla svätého Božieho Syna na Golgotu,** aby sa tam najpredivnejším spôsobom obetoval. Na kríži vidíme Lásku, ktorá je silnejšia ako smrť, ktorú nemohli uhasiť ani vlny Božieho súdu (PŠ 8,6-7).

Jedinečná **Božia láska presahuje naše chápanie** a neobsiahne ju žiaden opis. Ona je neporovnateľná, vyvýšená nad každú inú náklonnosť oveľa viac ako Mount Everest nad všetkými nižinami a vrchmi Zeme.

Až keď prídeme do neba a budeme tam obdivovať Božiu lásku, ktorá sa stala človekom, budeme môcť s jasnejším pohľadom, prenikavejším rozumom a citlivejším srdcom poznávať Božiu lásku v Kristu Ježišovi, našom Pánovi. Prosím, nech príde už skoro tento deň, oslávený Pane!

Božia láska opísaná v Biblii

Niet divu, že pisatelia Biblie tak často hovorili o tejto vynikajúcej Božej vlastnosti, ktorou je láska.

"Nie preto, že by vás bolo viac ako ktoréhokoľvek národa, priľnul k vám Hospodin a vyvolil si vás... ale preto, že vás miloval Hospodin" (5M 7,7-8).

"Milujem ňa večnou láskou, preto ti ustavične činím milosť" (Jr 31,3).

"Hospodin, tvoj Boh... mlčať bude vo svojej láske, bude plesať nad tebou s prespevovaním" (Sf 3,17).

"Ako Otec miloval mňa, tak som i ja miloval vás. Zostaňte v mojej láske" (J 15,9)!

"Božia láska je vylíata v našich srdciach skrze Svätého Ducha..." (R 5, 5).

"Boh tak dokazuje svoju lásku k nám, že keď sme ešte boli hriešnici, Kristus zomrel za nás" (R 5,8).

"...Syna Božieho, ktorý si ma zamiloval a vydal seba za mňa" (Ga 2,20).

"Boh súc bohatý v milosrdenstve, pre svoju mnohú lásku, ktorou si nás zamiloval..." (Ef 2,4).

"Po tom sme poznali lásku, že on položil za nás svoju dušu" (1J 3,16).

"V tom sa zjavila Božia láska v nás, že svojho jednorodného Syna poslal Boh na svet, aby sme žili skrze neho. V tom je láska: nie že by sme my milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmierenie za naše hriechy" (1J 4,9-10).

"Tomu, ktorý nás zamiloval a umyl nás od našich hriechov svojou krvou..." (Zj 1,5).

Božia láska je téma, ktorá nebude môcť nikdy byť vyčerpaná. Žiadny ľudský rozum nie je vstave ju zmerať. Básnik mal pravdu, keď povedal:

"Keby vody všetkých oceánov boli atramentom, nebesia veľkým pergaménom, každé steblo trávy perom a každý človek pisárom, aby ľudia opísali Božiu lásku, oceány by vyschli a nebeský zvitok by ju neobsiahol."

Pánova láska nám pripomína, že **On je náš Priateľ.** Priateľ, ktorý je bližší ako brat, ktorý miluje v každom čase. Priateľ publikánov a hriešnikov. Aký Priateľ je náš Ježiš!

Aká téma vyvoláva hlbšie pohnutie a velebenie v našich srdciach? Sme premožení, keď myslíme, že **Pán Boh každého z nás osobne a osobitne miluje** a že Syna svojej lásky vydal do smrti na golgotskom kríži ako zástupnú obeť za nás. Je to úžasné, že Jeho láska sa neuspokojí, kým nás všetkých nebude mať v nebi pri sebe pre celú večnosť!

Božia láska sa má ukázať v našom živote

Mysli na všetky piesne, ktoré boli napísané na chválu Božej lásky, na

knihy o nej, ktoré boli vydané, na posolstvá o nej, ktoré boli kázané! A ešte to nie je dosť. **Je to Božia vôľa, aby sa Jeho láska ukázala v našich životoch.** Dnešný svet hynie na nedostatok lásky a jedine pravi kresťania môžu túto núdzu zmierniť.

Ale ako môžeme Boha v tejto Jeho drahocennej vlastnosti napodobňovať? Apoštol Ján nám ukazuje dve cesty k tomu. Máme byť **hotoví klásť duše za bratov a ochotní deliť sa s našimi hmotnými prostriedkami s tými, čo sú v núdzi** (1J 3,16-17). Ale sú i ďalšie možnosti. Láska vidí skutky, ktoré treba vykonať pre druhých, prv, než by bola o to požiadaná. Láska nepočíta krivdy. Láska dáva bez toho, aby čakala protislužbu.

Nikdy neprestaneme žasnúť nad tým zázrakom, že Božia láska k nám je taká nezaslúžená. My **máme milovať Pána** láskou, ktorá je nedeliteľná, poslušná a plná velebenia a ktorá nikomu nedovolí deliť sa s Ním o trón v našich srdciach. **Máme tiež milovať všetkých svojich bratov a sestry v Kristu** bez ohľadu na to, k akej cirkvi či spoločenstvu patria. Apoštol Ján zdôrazňuje, že ak nemilujeme svojho brata, ktorého vidíme, tým viac nemilujeme Boha, ktorého nevidíme (1J 4,20). **A máme milovať svet stratených ľudí,** stále sa za nich modliť a nieť im denne svedectvo o všetko prevyšujúcej Božej láske, zjavenej v Jeho Synovi Ježišovi Kristovi, našom Pánovi, Spasiteľovi hriešnikov a Darcovi všetkého života pre všetkých ľudí.

*William McDonald - (Fest und treu)
Prel. Ján Hudec*

My milujeme, pretože
On nás miloval ako prvý.

1. Jánov 4,19

Podmínky úspěšného zvěstování evangelia

Každý, kdo pracuje na díle zvěstování evangelia, má jistě touhu, aby jeho služba přinesla co nejvíce ovoce. Mnohdy tomu tak ale není. Zkusme se tedy zabývat jedním biblickým textem, který by nás mohl orientovat v tom, co je při zvěstí radostné zprávy o Kristu důležité. Apoštol Pavel byl někde se svou činností úspěšný, ale jinde ne. Například v Athénách nebylo ovoce jeho činnosti velké, zatímco v Tesalonice došel velkého úspěchu. Svědčí o tom dopis, který do tohoto křesťanského společenství poslal. A právě v něm ukázal, čím byl úspěch jeho mise v tomto městě podmíněn. Protože apoštolova mise v Athénách tak úspěšná nebyla, ačkoli jistě způsob jeho služby byl stejný, poznáváme, že ani neúspěch našeho evangelizačního úsilí nemusí být nutně způsoben nějakou chybou. Přesto stojí za to se z Pavlova dopisu do Tesaloniky poučit. Možná, že přeci jen díky němu odhalíme ve své službě nedostatky, které lze napravit. Kéž nám to Pán pomůže poznat a posilní nás i k nápravě.

Prolog

Nezačalo to moc dobře, ačkoli to ze začátku vypadalo slibně. Na Pavlově cestě Malou Asii se mu ve snu zjevil Makedonec, který ho prosil: "Přejdi do Makedonie a pomoz nám!" Tak Pavel poznal Boží vůli a zanedlouho se se svými spolupracovníky ocitl ve Filipis. Zde uvěřila první Evropanka, prodavačka purpuru Lydia. Zde ale také potkalo Pavla a jeho doprovod první velké utrpení...

Podmínky úspěšné mise

1. Utrpení je součástí poslání

Když Pavel se Sílou během svého působení ve Filipis vyhnali zlého ducha z otrokyně, byli pohnáni před velitele města. V 16. kapitole Skutků čteme: "Také zástup proti nim povstal a velitelé z nich strhli šaty a poroučeli je bít holí. Když jim vysázeli mnoho ran, uvrhli je do vězení a žaláříkovi nařídili, aby je bezpečně hlídali. Když dostal takový příkaz, uvrhl je do vnitřního vězení a pro jistotu jim dal nohy do klády." (Sk 16, 22-24).

Protože později žalářík uvěřil, leckdy podceňujeme, co vlastně Pavel prožil. Zkusme si však představit situaci: člověk je bezdůvodně surově zbit, uvržen do tmavého žaláře, kde je navíc spoután do klád. Nohy bolí po několika minutách, člověku je tak zle, že omdlévá bolestí. Jak o této své zkušenosti mluvil později Pavel? "I když jsme předtím ve Filipích trpěli a byli potupeni, jak sami víte, odhodlali jsme se ve svém Bohu vám v mnohém zápase směle mluvit evangelium Boží." (1Te 2,2) Všimněme si, že Pavel neodbývá svou zkušenost jako něco vedlejšího. Říká, že trpěli a byli potupeni a teprve po mnohém zápase se odhodlali mluvit evangelium. Jaký byl ten zápas? Můžeme se jen domýšlet, ale ze slov: "Odhodlali jsme se ve svém Bohu..." můžeme usoudit, že se jednalo o zápas na modlitbách, vyznávání úzkostí a bolesti, snad i touhu zanechat takové služby, při níž musí služebník tolik trpět. Výsledek zápasu však je jednoznačný: Pavel se svými spolupracovníky v Tesalonice hlásali evangelium směle, tedy bez nějakých omezení a tajností.

O utrpení, jež doprovází dílo Boží,

mluví Pavel ještě v 3. kapitole: "Poslali jsme Timotea..., aby vás upevnil a povzbudil ve vaší víře, aby se nikdo nezmítal v těchto souženích. Sami přece víte, že je to naším údělem (dosl. k tomu jsme tu). Vždyť když jsme byli u vás, předem jsme vám říkali, že nás čeká soužení. To, jak víte, se i stalo." (1Te 3,2-4) Je zajímavé, jak Pavel zdůvodňuje utrpení: k tomu jsme tu, je to náš úděl. Jaký má ale utrpení význam? Jaké má místo ve službě?

Jednu stránku utrpení poznáváme z 2. kapitoly: "Bůh nás vyzkoušel, aby nám svědčil evangelium, proto mluvíme ne tak, jako bychom se chtěli zalíbit lidem, ale tak, abychom se zalíbili Bohu, který zkouší naše srdce." (1Te 2,4) Bůh je vševědoucí, věděl tedy, co Pavla a jeho družinu čeká. Proto je podrobil nejprve zkoušce, zda v pokušeních obstojí. Nebudou dělat kompromisy, aby se zalíbili lidem a vyhnuli se tak utrpení a pronásledování? Tato zkouška byla důležitá především pro samotné služebníky, kteří si v ní museli jasně uvědomit, oč jim jde, co všechno jsou ochotni ve službě pro svého Pána podstoupit. Když se osvědčili, mohl je Pán poslat do těžkých bojů.

Kde se ale vzaly tyto boje? 3. kapitola naznačuje: "...poslal jsem Timotea, a bych se dověděl o vaší víře, jestli vás snad Pokušitel nějak nezkusil, aby tak naše úsilí nevyznělo naprázdno." (1Te 3,5) Pokušitel dělá vše pro to, aby Boží služebníky paralyzoval, aby je odvedl od jejich služby. Bůh ví o Satanových aktivitách, proto služebníky dopředu připravuje, zkouší je.

Zkoušení byli ale Tesaloníci, proč musel tedy trpět Pavel? Pro Tesalonické by asi bylo těžší přijímat povzbuzení od člověka, který si žije někde v pohodlí a bezpečí, zatímco oni jsou pronásledováni. A to je druhá stránka utrpení, které je

součástí služby Bohu. Pavel povzbuzoval trpící ve chvíli, kdy sám trpěl - takové povzbuzení má pak váhu: "Proto jsme byli, bratři, ve vsi naší tísní a soužení povzbuzení skrze vaši víru, protože nyní skutečně žijeme, jestliže vy pevně stojíte v Pánu." (1Te 3,7-8) Snad i myšlenka, že vítězství v soužení bude pro mnohé křesťany povzbuzením, pomohla Pavlovi přečkat všechny těžkosti. A jistě zde hrálo hlavní roli povolání, jímž Pán Pavla povolal, a on se k němu mohl neustále vracet: "Pán mu (Ananiášovi) řekl: Jdi, neboť on je mou vyvolanou nádobou, aby přinesl mé jméno před národy i krále a syny Izraele. Ukáži mu, co všechno musí vytrpět pro mé jméno." (Sk 9,15-16)

A co my?

Utrpení nemusí mít podobu žalářování a mučení. Může se jednat o mnohem jemnější způsoby, např. o nemoc, úzkost, strach, vydíraní příbuznými, protivenskými ze strany církve, ale i obavu z budoucnosti či nejistotu existenčního zabezpečení. Pán nás může a bude zkoušet a Pokušitel nás bude pokoušet. Obstojíme? Obstáli jsme v minulosti? Bojíme se? Budeme věc řešit s Bohem, jako Pavel? Budeme u něj hledat posilu? Jsme si jisti tím, že nás Pán povolal ke službě? Jsme ochotni kvůli tomu i trpět?

2. Důležitost povolání - konáme Boží, ne své dílo

Pavel byl skutečně k dílu evangelia povolán, věděl o tom. Bůh jeho práci potvrdzoval, bylo jasné, že Pavel dělá Boží dílo.

Zajímavé je, jakou svobodu Pavel ve službě měl, jak při ní postupoval. Při svém hlásání evangelia měl Pavel určitý plán, podle kterého postupoval. Ten však byl Bohem měněn podle toho, jak Bůh chtěl. "Potom prošli Frygii a galatskou krajinou, a Duch svatý jim zabránil

promluvit Slovo v Asii. Když přišli k Mysii, pokoušeli se dostat do Bythinie, ale Duch Ježíšův jim to nedovolil. Minuli tedy Misii a sestoupili do Troady." (Sk 16,6-8) Pavel poslouchal Ducha svatého, protože věděl, že dělá jeho dílo, ke kterému byl pozván jako spolupracovník. Proto byl vždy ochoten se jeho vedení podrobit. Neprosazoval svou představu.

Jak Pavel poznal, že koná skutečně to, co po něm Bůh chce? To vidíme právě v Tesalonice: "Víme, bratři Bohem milovaní, o vašem vyvolení, neboť naše evangelium k vám nepřišlo jen ve slovu, ale i v moci a v Duchu svatém a v plné přesvědčivosti; vždyť sami víte, jací jsme byli mezi vámi kvůli vám." (1Te 1, 4-5). Pavel v Tesalonice zvěstoval stejné evangelium jako jinde, ale ohlas na zvěstované slovo zde byl jiný, mimořádný. Lidé na slovo reagovali, slovo bylo mocné, působilo změny v životě lidí. Pavel podle této moci a působení slova poznal, že Tesaloničtí jsou vyvolení Bohem, že je tedy přesně tam, kde má být, a že koná to, co má konat. Další život a působení Tesalonických mu tuto skutečnost jen potvrdily.

A co my?

Víme o svém povolání? Pozorujeme, že nám Bůh potvrzuje to, co konáme? Víme, že konáme Boží dílo, nebo máme pochybnosti, zda se nejedná o naši aktivitu a horlivost? Známe moc evangelia, jeho přesvědčivost, ve své službě? Dopravázejí naši zvěsti projevy Ducha svatého jako potvrzení toho, že jsme na svém místě?

3. Milovat ty, kterým evangelium neseme

"Jako Kristovi apoštolové můžeme užívat vážnosti, avšak byli jsme mezi vámi něžní, jako když žena chová vlastní děti. Tak jsme po vás toužili, že

jsme byli ochotni dát vám nejen evangelium Boží, ale i své duše, neboť jste se nám stali drahými." (1Te 2,7-8)

Kdy se jim stali Tesaloničtí drahými? Když uvěřili? Podle citovaného textu to spíš vypadá, že ještě v době, kdy jim Pavel se spolupracovníky evangelium nesli. Pavel šel do Tesaloniky po hrozném utrpení ve Filipis. Přesto si zamíloval lidi, kterým slovo zvěstoval. Není snad dojemnějšího příkladu něhy a lásky, než je matka s dítětem. Stačí, když se malé dítě k mamince přitulí, a už je mu dobře. Můžeme říci, že je to mimořádně silné přirovnání, těžko bychom v lidské rovině hledali silnější. Pavel je ještě zesiluje ujištěním, že byli ochotni dát Tesalonickým nejen evangelium, ale i své vlastní duše, byli ochotni dát za ně svůj život. Ví, co říká, neboť při příchodu do Tesaloniky nemohli vědět, zda opět nebudou lynčováni a zda případně násilí přežijí. Otázky: "Stojí nám to za to? Jsme ochotni za ně zemřít? Jdeme do toho i za tuto cenu?" nebyly tedy otázkami akademickými.

Kde se vzala tato láska? Snad napoví jedna Pavlova věta: "Nehledáme ani slávu od lidí, od vás ani od jiných." (1Te 2,6). Co tedy hledali? Především jim šlo o zájmy jejich Pána. Hledali slávu u něj, chtěli konat, co se jemu líbí. Proto také mohli prožít Boží lásku k těm, kterým o svém velikém a milostiplném Bohu zvěstovali. Byli naplněni vděčností za spasení, uvědomovali si, jak důležitou zvěst mají předat. Více se zabývali Bohem, než lidmi. Nemuseli vymýšlet metody, strategii, to vše bylo věcí Boží. To nejdůležitější byl jejich vztah k Bohu, poznání jeho vůle a ztotožnění se s ní.

A co my? Není co dodat.

4. Bezúhonnost

Podmínkou úspěšné evangelizace je bezúhonný život: "Jistě pamatujete, bra-

tři, na naši námahu a úsilí, jak jsme dnem i nocí pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž, když jsme vám vyhlásili evangelium Boží. Vy i sám Bůh jste svědky, jak jsme se svatě, spravedlivě a bezúhonně k vám věřícím chovali." (Sk 2,9-10)

Pavel dělal vše pro to, aby jeho osoba či osoba jeho spolupracovníků nezavdala příčinu k pochybnosti o pravdivosti a věrohodnosti zvěsti, kterou nesl.

A co my?

Jedná se zde o náš soukromý život. Jak vypadají naše rodinné vztahy? Jak se chovají naše děti, nejsou nevychované? Jak se živíme? Pracujeme poctivě? Nepodvádíme v něčem (daně...)? Neodrazujeme nějakými svými zlovyky (alkohol, kouření...)? Nepůsobíme příliš strojeně, koženě, nábožensky? Nejsme jako z Marsu (neschopnost zorientovat se v politickém dění, naprostý nezájem o kulturu, sport, společenský život)? Nepůsobíme jako panáci (neschopnost se uvolnit, bavit se, smát se)? Neděláme antireklamu křesťanství jako něčemu, kde se mnoho věcí nesmí a mnoho naopak musí? Nezvěstujeme místo Krista spíš naši denominaci? Atd.

5. Osobní péče

Zvěstování evangelia nebylo pouze záležitostí nějakého kázání. Všimněme si, jak svou službu Pavel popisuje: "Jak také víte, jednoho každého z vás jsme napomínali, povzbuzovali a zavazovali jako otec vlastní děti, abyste chodili, jak je důstojné Boha, který vás povolává do svého království a slávy." (1Te 2,11-12)

Pavel zde používá další metaforu: otce, který pečuje o děti. Jestliže ve vztahu matky k dětem převládá cit, ve vztahu otce převládá rozum a vůle: otec chce, aby z dětí něco bylo, pečuje o jejich celkovou životní orientaci. Takovou měl Pavel péči o Tesalonické. Nešlo

mu jen o to, aby se obrátili a pak to do smrti už nějak zvládli. Pavlovým cílem bylo každého jednotlivce dovést k živu, který by byl hodný Boha. Nepoužíval k tomu jen kázání v církvi, o tom zde dokonce není ani slovo. Je zde řeč o osobní péči. Každého jednotlivce Pavel napomínal, povzbuzoval a zavazoval, aby žil důstojně Boha, který ho povolal. Součástí takové péče bylo jistě vyučování z Písem, odhalování Božích tajemství, ale i instrukce o každodenním životě, o vztazích v rodině, v práci, o vztazích k vrchnosti a pod.

A co my?

Co je jednodušší: kázat ve sboru, nebo se věnovat lidem osobně? Co je účinnější při vedení nově obrácených lidí? Je dobré ve sboru s ohledem na nové lidi stále probírat základy, nebo je lepší vyučovat i náročnější témata s tím, že noví se musí základy nějak doplnit? Je třeba pro zdravý osobní růst nově přišlých věřících systematické vyučování základů víry? Jak by bylo dobré upravit strukturu sborového scházení, aby noví křesťané nebyli zmatení a aby jim byla poskytnuta náležitá péče? Zabýváme se těmito otázkami? Jsme na příchod nových lidí do sboru připraveni?

6. Evangelizace je činnost, jíž druhého vedeme k Bohu

Je zajímavé, jak Pavel k sobě věřící připoutává, ale současně jim dává obrovskou svobodu. Základní myšlenka evangelizace je: "Bůh vás povolává do svého království a slávy." (1Te 2,12b) Není to tedy apoštol, je to Bůh, kdo povolává. A také Bohu náleží ti, kteří se obrátí. Bůh potom své děti vychovává, působí na ně. K tomu ovšem používá zase lidi - zvěstovatele slova. Pavel píše: "A proto i my vzdáváme díky Bohu neustále, že když jste od nás převzali slovo Boží zvěsti, přijali jste je ne

jako slovo lidské, ale tak, jak tomu opravdu je, jako slovo Boží, které také mocně působí ve vás věřících." (1Te 2,13) Bůh působí na věřící svým slovem, zvěstovaným lidmi.

A co my?

Kam a ke komu vedeme lidi? Necháváme Bohu, aby na nově přišlé sám působil skrze své slovo? Jsme ale připraveni slovo jim zvěstovat? Známe je vůbec, víme, co nově přišlí lidé potřebují slyšet?

7. Ovoce evangelizace

Je zajímavé, jak vypadá ovoce evangelizace. Je několikéré:

1. Ovoce pro evangelistu - to je nejzajímavější. Pavel píše do Tesaloniky: "Kdo je naše naděje nebo radost nebo věnec chlouby, ne-li právě vy před naším Pánem Ježíšem při jeho příchodu? Vždyť vy jste naše sláva i radost." (1Te 2,19-20) Tato myšlenka má ale smysl pouze za jednoho předpokladu: Pavel musel opravdu věřit, že Pán Ježíš si přijde pro svůj lid a že bude pak dávat odměny. A protože Pavel věděl, že Tesalonické mu Pán dal, aby jim sloužil evangeliem, počítal s odměnou. Naděje, radost a věnec chlouby - to jsou silné výrazy. Pavel mluví ale sebejistě. Pro něj je tedy ovoce jeho práce jasné: Tesaloničtí se mu stali slávou a radostí.

A co my?

Věříme taky tomu, že Pán bude jednou odměňovat? Můžeme o někom říci, že je naší slávou a radostí? Chceme to vůbec?

2. Ovoce pro Boha - Bohu jsou vzdávány díky a chvála za to, co učinil s Tesalonickými. Pavel píše: "Stále vzdáváme díky Bohu za vás za všechny, když se o vás zmiňujeme na svých modlitbách..." (1Te 1,2) Noví věřící pod Pavlovým vedením vyrostli, takže Pavel

o nich může napsat: "Oni sami totiž o nás vypravují, jaký byl náš příchod k vám a jak jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili živoucímu a pravému Bohu..." (1Te 1,9) V nových křesťanech získal Bůh nové služebníky.

A co my?

Dočká se Bůh děkování, když naši službu požehná? Jsou nově přišlí do našeho společenství Božími služebníky, nebo jsou to jen pasivní návštěvníci shromáždění? Jak na ně v tomto směru půsóbíme?

3. Ovoce pro ty, kteří se obrátili - především se proměnil jejich vztah k Bohu. Odvrátili se od model a slouží Bohu živému a pravému, očekávajíce příchod jeho Syna Ježíše z nebe. Ovocem je i utrpení, které se stalo jejich údělem. Ovocem je však také církev, jejíž se stali součástí: "Nyní však přišel od vás Timoteus k nám a přinesl nám radostnou zprávu o vaší víře a lásce, i o tom, že na nás stále v dobrém vzpomínáte a toužíte nás spatřit stejně jako i my vás." (1Te 3,6)

A co my?

Vnímáme církev jako krásnou, abychom ji takto ukázali nově přišlým lidem?

4. Ovoce pro ostatní lidi, kteří se prostřednictvím nových lidí mohou dozvědět evangelium. Tak tomu bylo i s Tesalonickými: "Neboť od vás se rozeznělo slovo Pánovo nejen v Makedonii a v Acháji, ale vaše víra, která směřuje k Bohu, se rozšířila všude, takže není třeba, abychom o tom vůbec mluvili." (1Te 1,8) Tak silné bylo Pavlovo zvěstování, tak hluboký byl prožitek obrácení pro Tesalonické.

A co my?

Jaké je naše zvěstování?

Jaké obrácení prožívají lidé pod naším vedením?

Závěr

Pavel vytvořil velmi hluboký vztah s lidmi, kteří v Tesalonice uvěřili. Mohl dokonce napsat: "Proto jsme byli, bratři, ve vši naší tísní a soužení povzbuzeni skrze vaši víru, protože nyní skutečně žijeme, jestliže vy pevně stojíte v Pánu. Vždyť jakou vděčností za vás můžeme Bohu odplatit za všechnu tu opravdovou radost, kterou z vás máme před naším Bohem? Ve dne v noci převelice prosíme, abychom vás mohli spatřit a doplnit nedostatky vaší víry." (1Te 3,7-10) Všimněme si, že Pavlův vztah k Tesalonickým není vlastnický, majetnický. Největší radost má z toho, že pevně stojí v Pánu, nejvíce si přeje doplnit nedostatky jejich víry.

Pavlova péče o věřící byla dvojí: modlitební, kdy vyprošoval Boží působení v životech věřících, a konkrétní rady a pokyny.

Připomínkou modliteb dopis začíná: "Stále vzdáváme díky Bohu za vás za všechny, když se o vás zmiňujeme na svých modlitbách..." Jednu konkrétní modlitbu potom Pavel vkládá do samotného dopisu: "A vás ať Pán rozhojní a dá vám oplývat v lásce k sobě navzájem i ke všem lidem, jako i my máme lásku k vám, ať tak upevní vaše srdce, aby byla bezúhonná v svatosti před Bohem a naším Otcem v příchodu našeho Pána Ježíše se všemi jeho svatými. Amen." (1Te 3,12-13) V modlitbě Pavel prosí o rozhojnění jejich lásky a o svatost. A právě o těchto dvou oblastech - o lásce a svatosti - pojednává Pavel ve druhé části svého dopisu (4,1-8 a 9-12).

A co my?

Jaký mají obsah naše modlitby za druhé věřící? O čem s nimi mluvíme? Co jim píšeme?

Nemyslí si, že pouze toto jsou pod-

mínky úspěšné evangelizace, jistě by se toho v Pavlových epištolách našlo víc. Jsem přesvědčen, že Pán může požehnat i tam, kde něco z toho, o čem jsme přemýšleli, není splněno. Přesto nás může list do Tesaloniky dobře inspirovat a bylo by škoda nechat podněty z toho listu nepovšimnuty.

Petr Vačura

Božia láska v nás

Myšlienky zo zidenia kresťanov v Prievdzi

V úvode zidenia bolo povedané, že či sa Božia láska v nás rozmnožila, to uvidíme zajtra pri rozchode a v budúcnosti.

Kto miluje Otca, miluje aj Jeho deti

Každý, kto verí, že Ježiš je Kristus, narodil sa z Boha. A každý, kto miluje toho, kto zrodil, miluje aj toho, kto sa z neho narodil. Po tom poznáme, že milujeme deti Božie, keď milujeme Boha a zachovávame jeho prikázania. Lebo toto je tá láska Božia, aby sme zachovávali jeho prikázania, a jeho prikázania nie sú ťažké (1J 5,1-3).

Prevažným názorom je, že láska je záležitosťou citu. Ale v konečnom dôsledku - láska je záležitosťou vôle. **Láska chce. Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení.**

LÁSKA JE BOŽIA VÔĽA V MOJOM ŽIVOTE MILOVAŤ PRIKÁZANIA JE ZDANLIVÉ PROTIREČENIE

Sympatických ľudí milujeme sentimentálnou láskou - a takým nedokážeme povedať pravdu. Máme milovať všetkých, ktorých Boh splodil. Je ne-

správne uplatňovať požiadavku, aby ma v zhromaždení každý miloval, a ja nemilujem. **Prejavom lásky je aj pravidelne chodiť do zhromaždenia - do každého a vždy, keď mi je to možné.**

Naša spoločnosť si hovorí, že je kresťanská, ale má v sebe veľmi málo kresťanstva. **Ľudia nás poznajú ako kresťanov podľa učeníctva. Po tom poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete mať lásku medzi sebou (J 13, 35).**

LÁSKA JE PRÍKAZ NARODILI SME SA Z LÁSKY A SME VYVOLENÍ K ŽIVOTU Z LÁSKY

Vyznávam: Ja nedokážem tak milovať, ako si želá Pán Ježiš. Ale - Jeho prikázania sú ľahké. Navráťme sa k prvej láske. Prečo Pán ešte neprichádza? Lebo prejavy našej lásky ešte stále nie sú také, aké by mali byť. Viete vo vašom zhromaždení, kto je chorý, kto je nezamestnaný?

Pane, navráť ma do centra lásky, k Sebe! Nauč ma milovať bratov a zachovávať Tvoje prikázania.

Čo s nami Božia láska urobí

Žijeme vo veľkom svete a teda nemáme žiť ako kura v ohrádke. Svet má do budúcnosti veľké vyhliadky, čo je dané sústavným technickým pokrokom. Aké vyhliadky do budúcnosti máme my?

Vidzte, akú lásku nám dal Otec - aby sme sa volali deťmi Božimi, a sme nimi! Preto nás svet nezná, pretože jeho nepoznal. Milovaní, teraz sme deťmi Božimi, a ešte sa neukázalo, čo budeme. Ale vieme, že keď sa ukáže, budeme jemu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je. A každý, kto má túto nádej na neho, očisťuje sa, tak ako je aj on čistý... Ten, kto nemiluje, nepoznal Boha, pretože Boh je láska... A my sme poznali a uverili lásku, ktorú má Boh

v nás. Boh je láska, a ten, kto zostáva v láske, zostáva v Bohu a Boh v ňom (1J 3,1-3; 4,8.16).

V bývalom ZSSR v oknách modlitebni bol najčastejšie uvedený nápis **BOH JE LÁSKA** a tak z tisícok budov sa zvestovala táto skutočnosť.

V centre Londýna sa narodilo a vyrástlo dievčaťko, chodilo do nedeľnej školy. Zúčastnilo sa s deťmi výletu do parku, aby videli zelené stromy - vtedy nemali ani autá ani bicykle. Autobusom išli aj na morské pobrežie na juhu Anglicka. Tam vyskočila z autobusu a bežala po piesku, zastala, hľadela na more, plakala a hovorila: "Nikdy som nevidela nič také veľké!" Aj Božia láska je taká veľká. Je v Slnku, v Zemi, v hmotných veciach.

LÁSKA PREBÝVA V BOHU A ŠIRI SA CEZ ĽUDÍ. AK BY Z TOHTO SVETA ZMIZLI VŠETCI ĽUDIA, KDE BY BOLA LÁSKA? LEN V BOHU.

V histórii sa viac dočítame o vojnách ako o láske. V biblickej histórii si čítame aj o Božej láske k Jeho ľudu: **Lebo ty si svätý ľud Hospodínovi, svojmu Bohu. Teba si vyvolil Hospodin, tvoj Boh, aby si mu bol ľudom zvláštneho vlastníctva nad všetky národy, ktoré sú na tvári zeme. Nie preto, že by vás bolo viac ako ktoréhokoľvek iného národa, priľnul k vám Hospodin a vyvolil si vás, lebo vás bolo menej od všetkých iných národov. Ale PRETO, ŽE VÁS MILOVAL HOSPODIN a že zachoval prisahu, ktorú prisahal vašim otcom, vyvedol vás Hospodin silnou rukou z ruky faraona, egyptského kráľa (5M 7,6-8).**

Dôvod Božej lásky k Izraelu nebolo ich množstvo, ani morálka, ani poslušnosť. Iba to, že "priľnul k vám Hospodin". Božia láska je vyvážená ku všetkým ľuďom a národom, ale vyvolil si Izrael. Lebo ich miloval.

PREČO MA VLASTNE PÁN BOH MILUJE? PREČO SI PRÁVE MŇA VYVOLIL?

Nie si lepší ako ostatní. Ani ja. Je len jedna motivácia - miluje Ťa. Miluje tých, čo stvoril na svoj obraz a čo sa voči Nemu vzbúрили. Zlyhali, vzbúрили sa. A Boh poslal svojho Syna, aby za nich zomrel (J 3,16).

Hovoríme o voľbe lásky (J 15,16). Na svete žije takmer 6 miliárd ľudí - a iba v málo ľuďoch prebýva Božia láska. A je to úžasná láska!

Mladí ľudia, keby ste len vedeli, čo Božia láska môže urobiť s vami, keď sa Mu celkom odovzdáte! Pozdvihnite sa nad obmedzenosť svojich myšlienok a dajte sa Mu k dispozícii! Vyskúšajte Ho!

Pán Ježiš vo svojej láske povolal štyroch rybárov - Peter bol príliš rýchly, ale jeho vyznanie Krista sa stalo skalou, na ktorej sa buduje Cirkev. Andrej sa prejavil svojou usilovnosťou. Jakub bol popravený za svoju poslušnosť. Ján nebol už synom hromu, ale stal sa apoštolom lásky. Pokorný obyčajný rybár sa stal Božím služobníkom. Máme od neho krásne 4 knihy či listy v Biblii. To s ním dokázala Božia láska.

LÁSKA JE DUCHOVNÁ, MORÁLNA, CITOVÁ, FYZICKÁ

Božie deti zakúšajú všetky druhy lásky. Duchovnou láskou nás miluje Pán Boh. Morálnou láskou je položiť život za priateľa (J 15,13). Citová láska vzplanie medzi blízkymi osobami. Fyzická láska je súčasťou láskavého spojenia, pri ktorom vzniká nový život. Ale láska uvedená v 1J 3,1 je jedinečná láska, ktorá je odlišná od každej ľudskej.

Čo je schopný urobiť ľudský otec pre svoje dieťa? Stará sa, živí, ochraňuje

pred chorobou, plánuje a zabezpečuje vzdelávanie, prázdniny, dovolenku... Že by bol nebeský Otec horším Otcem? Kto vložil tieto veci do ľudského srdca? O čo viac sám nebeský Otec sa vo svojej duchovnej láske môže postarať o nás! Má spočítané aj vlasy na našej hlave a vie ich počet lepšie než my sami. Aj pri česaní myslím na Pána Boha, aký je starostlivý.

KEĎ SA DOSTANETE DO NÚDZE A NEBEZPEČIA, AK IDETE PODĽA BOŽEJ VÔLE, STE NA TOM NAJLEŠOM MIESTE. PÁN BOH VŠETKO UROBÍ, O ČOM VIE, ŽE JE TO PRE VAŠE DOBRO.

Ovdovel muž a dcéra, čo bývala v tom meste, ho často navštevovala. Bol tomu veľmi rád a veľmi si to cenil. Potom ale ho navštevovala menej často a bolo mu clivo. I spýtal sa jej, čo je toho dôvodom. Povedala, že mu štrikuje pulóver ako dar na Vianoce a zaberá jej to veľa času. Otec povedal: **"Byť s tebou mi je cennejšie ako pulóver."** - Nie sme aj my často zaneprázdnení prácou pre Pána a pre Pána nemáme čas? Pán miluje ľudí, ako bola Mária v Betánii.

Božia láska v nás

V Biblii (NZ) nachádzame 5 pojmov na vyjadrenie lásky. Vrcholná láska je agapé - je Božou vlastnosťou. Je to duchovná, nesebecká Božia láska, prejavujúca sa v Božej trojici. Je to láska presahujúca naše predstavy.

Otec, Syn i Svätý Duch ako osoby vlastnia túto lásku (R 15,30).

MUSEL BOH STVORIŤ VESMÍR, ABY MAL KOHO MILOVAŤ? NEMUSEL.

Božia láska si hľadá miesto v nás, v našom srdci. Asynchronný elektromotor je schopný vykonávať prácu, keď je rotor v prostredí statora. Božia láska

rovnako je schopná pracovať v nás, keď jej poskytneme priestor.

Rozmery Božej lásky

Či azda vystihneš hĺbiny bytosti Boha? Či dosiahneš až po dokonalosť všemohúceho? Tam výšiny nebies - čo uчиниš? Hlboké pod peklo - čo poznáš? Miera toho dlhšia ako zem a širšia ako more (Jb 11,7-9).

Cófar sa vyjadruje o rozmeroch Božej dokonalosti. Ľudia sa dostali vysoko (babylonská veža či raketoplány), ale nie až k nebu. Aj do pekla - ale nie pod. Zmerali dĺžku zeme i šírku mora, ale nie rozmery Božej dokonalosti.

Aká je Božia dokonalosť, taká je i Jeho láska. Jej rozmery sú opäť uvedené v Ef 3,18-19: *...aby ste, zakorenení v láske a pevne založení, dokonale vládali pochopiť so všetkými svätými, aká je to šírka a dĺžka, hĺbka a výška a poznať lásku Kristovu, ktorá prevyšuje každý rozum, aby ste boli naplnení vo všetku plnosť Božiu.* Zaujímavé, že tu sa o týchto rozmeroch hovorí v opačnom poradí. Táto Božia láska sa dokonale prejavila na Golgote - zahŕňa každého človeka, trvá večne, pozdvihuje hriešnika z hĺbky jeho pozície do nebies. V každom z evanjelií je zdôraznený jeden jej rozmer zvláštnym spôsobom.

Podľa originálu znie 1J 4,19: *My milujeme, lebo on prvý miloval nás.* Bez Jeho milovania by sme lásku vôbec nepoznali a nemali.

NIKTO NEMÔŽE SKUTOČNE MILOVAŤ, AK PRV NEBOL MILOVANÝ ON

V takejto láske máme odpúšťať previnenia svojich blížnych (J 20,23). A pamätajme na posledné slová Pánovej modlitby v J 17: *...aby láska, ktorou si ma miloval, bola v nich a ja v nich.*

Zjavila sa Božia láska v nás (1J 4,9)

Vlož do tohto verša svoje meno. Božia

láska sa uchádza o to, aby bola pokladom v tvojej nádobe. Nádobu nemožno naplniť, keď je hore dnom. Nerob kážky pôsobeniu Božej lásky v tvojom srdci.

Komu sa málo odpúšťa, málo miluje (L 7,47)

Ani kto sa obrátil k Pánovi prv, než mal 12 rokov, nemôže povedať, že mu bolo málo odpustené. Hriechy nás, čo od malička poznáme Božie slovo, sú o to vážnejšie, o čo väčšia bola naša známosť a neposlušnosť.

Ako máme napomínať v láske? *Bratia, keby aj bol človek zachvátený nejakým pokleskom, vy duchovní napravte takého v duchu krotkosti, a každý hľad sám na seba, aby si aj ty nebol pokušený. Jedni druhých bremená neste, a tak naplňte zákon Kristov. Lebo ak niekto myslí, že je niečim, nie súc ničim, sám seba zvodí. Ale každý nech skúša svoje vlastné dielo a potom bude mať chválu vzťahom na samého seba a nie vzťahom na iného (Ga 6,1-4).* Umývaním nôh naznačil Pán Ježiš učeníkom spôsob napomínania - ako sa to robí: v pokore a v krotkosti - aj na kolenách. Aj služba Slovom bez lásky a pokory je neprijateľná, ale pôsobí ako vyliatie vedra vody na hlavu.

NAŠA LÁSKA ČAKÁ ODPLATU LÁSKOU - BOŽIA LÁSKA JE JEDNO-SMERNÁ CESTA

Návrat k prvej láske

Efezský zbor opustil svoju prvú lásku, a Pán mu to vytýka. "Prvý" má tri významy: Prvý v rade - je najlepší a máme Ho nasledovať; je to Pán Ježiš. Prvý v čase - On prv miloval nás, máme Jeho lásku opätovať, my sme iba druhí. Prvý v kvalite - nikto nemiluje, ako Ježiš.

Milovať sme povinní, dlžní

Texty: 1J 4,19; J 15,13; R 12,1.9-10; 13,8; 1Te 4,9-10. Láska je podstatný

znak Božej osoby. Je nezávislá na kvalite objektu. Zahŕňa celého človeka. Ako je v nás Svätý Duch, tak isto je v nás aj Božia láska. V tejto láske máme poskytnúť živú obeť - službu počas nášho života. Nemysli sa tu smrť.

V láske máme zápasit' za bratov

Milovaní, milujme jedni druhých, pretože láska je z Boha a každý, kto miluje, narodil sa z Boha a zná Boha. Ten, kto nemiluje, nepoznal Boha, pretože Boh je láska (1J 4,7-8). Podľa 1K 13 pravá láska nehľadá svoje vlastné veci. Keď ňou milujeme, nečakáme úžitok pre seba. Pán Boh miluje Božou láskou. Aký On má úžitok z toho, že nás miluje? Elihu sa pýta Joba (35,7): *Ak budeš spravodlivý, čo mu tým dáš?*

Pán Boh v láske predzvedel Baránka (1Pt 18-20) pred založením sveta, takže počítal s obetou (stratou, nie ziskom!) v náš prospech. Aj my máme milovať bez očakávania.

Praktickou formou lásky je zápasit' na modlitbách za bratov a sestry (Ko 4,12) - je to napodobenie Božej lásky.

Moc Božej lásky v srdci

Pán Ježiš ukazuje Božiu lásku na príklade zemských otcov: *...kto z vás je človek, ktorý, keby ho jeho syn prosil ochlieb, dal by mu kaneň? Alebo aj keby ho prosil o rybu, či mu azda podá hada? Ak teda vy, súc zlí, viete dávať svojim deťom dobré dary, o čo skôr dá váš Otec, ktorý je v nebesiach, dobré dary tým, ktorí ho prosia! (Mt 7,8-10)* Ktorý otec by sa krásne obliekal, a dieťa nechal otrhané? Jedol by vyberané jedlá, a deťom by dal kôrky? Nad to miluje Boh.

Farizeji Boha nemilovali. Sice obetovali - až príliš dôkladne, ale nemali lásku k Bohu.

Otrok, ktorého neznámi dobrodinca vykúpil, zostal mu z lásky slúžiť. A my sme vykúpení hriešnici, za ktorých Pán

draho zaplatil. Tam potom môže pôsobiť Božia láska v srdci človeka.

MOC BOŽEJ LÁSKY V SRDCI MENI NIELEN TVOJ ŽIVOT, ALE POMÁHA MENI AJ ŽIVOTY DRUHÝCH

To, že padneme, nás nemá zničiť. V láske máme celým srdcom túžiť pracovať pre záchranu iných a tak robiť, aby sme neboli na zábranu niekomu prísť k Bohu.

Akáže povinnosť milovať!

V tomto je láska: nie že by sme my boli milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmierenie za naš hriechy. Milovaní, ak nás Boh tak miloval, aj my sme povinní milovať jeden druhého (1J 4,10-11).

Milovať blížnych nie je zákon, je to milosť daná znovuzrodenému človeku. Je to výsada, akú si žiadal Mojžiš: *že budeme tvojou dobrotou odlišní... od všetkých ľudí (2M 33,16).* Je to dôsledok zjavenia sa Božej slávy v tvári Pána Ježiša Krista (2K 4,6). Pavol, keď sa mu Pán Ježiš zjavil na damašskej ceste, prejavoval Božiu lásku vo svojej službe a za svojich bratov - Izraela by si aj on sám prial byť *anatema* od Krista (R 9,3). To v ňom docielil Duch Pána Ježiša.

Kvalifikácia a test lásky

Kvalifikáciu lásky nám udávajú slová 1Pt 1,22: *A tak očistiť svoje duše poslušnosťou pravdy skrze Ducha cieľom nepokryteckého milovania bratstva vrúcne milujme jedni druhých z čistého srdca.* Je to čisté srdce skrze poslušnosť Božieho slova prostredníctvom Svätého Ducha. Snažme sa byť takto kvalifikovaní pre lásku. Nevyznaný hriech nás diskvalifikuje.

KEĎ NEMÁME BRATA ZA DŮSTOJNEJŠIEHO OD SEBA, JE TO HRIECH

A čo je dôkazom lásky? Dlhoročná služba ba ani skúsenosti - to nie sú

dôkazy lásky. Môžeme sa čímsi chváliť, ale zbytočne (viď Efezus). **Motívom** je 2K 5,14 - **LÁSKA KRISTOVA NÁS NÚTI...**

Test lásky nachádzame v ďalších veršoch 15-22. Patrí k tomu

- odsúdené sebestvo (15), lebo všetci sme v sebestve parádne vycvičení;

- nie telesný pohľad (16-17), podľa pôvodu ľudí alebo sympatií, posudzujeme brata vo svetle Golgoty;

- konanie služby zmierenia (18), aj neveriaci človek spozná, či je v zbere sväté očakávanie Pána Ježiša alebo tiché roztržky medzi bratmi.

Toto je skutočný test lásky.

MILUJME AJ CITOM - NEBOJME SA CITOV

Ak máš v srdci hriechy, toto je pre teba zbytočná teória.

Láska zmieruje

Láska prichádza od Boha a smeruje k ľuďom. Má charakter zmierujúcej lásky: *Lebo Kristus, keď sme ešte boli slabí, ešte za času zomrel za bezbožných... Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás... Lebo ak vtedy, keď sme boli nepriateľmi, boli sme zmierení s Bohom skrze smrť jeho Syna, tak je o mnoho istejšie, že súc zmierení budeme spasení jeho životom* (R 5,6.8.10).

Sú tu uvedené tri oblasti, ktoré vyžadujú zmierenie. **Slabosť** (6), ktorá nastala po prvom hriechu v raji, privádza k smrti. Človek, ktorý je vlastnou vinou ohrozený a v bezvedomí, nemôže si sám pomôcť. Taká slabosť plodí smrť. Kristus v láske zomrel za nás a tak nás zachránil. **Hriech** (8) rovnako plodí smrť - Kristus zomrel za nás. **Nepriateľstvo** (10) s Bohom tiež plodí smrť - sme zmierení smrťou Jeho Syna, ktorý zmaril toto nepriateľstvo a z Božej lásky sme

spasení Jeho životom. Ako máme Pána milovať? Obetovať Mu najdrahšie, ako Mária v Betánii - drahou masťou pomazala nohy Ježišove... a dom sa naplnil vôňou masťi.

LÁSKA K PÁNOVI JE VÔŇOU, KTORÚ CÍTIŤ V CELOM DOME

Tri oblasti Božej lásky

Ako mňa miloval Otec, tak som i ja vás miloval... To je moje prikázanie, aby ste sa milovali navzájom, ako som ja vás miloval (J 15,9-13). Vidíme tri okruhy pôsobenia Božej lásky - **Otca k Synovi, Syna k vykúpeným a medzi vykúpenými navzájom.**

Ako Otec miloval Syna, to vedia dokonale iba Otec a Syn. Zjavuje nám to Pán Ježiš a Svätý Duch v Slove, že - nad všetky stvorené bytosti. Tak aj nás miluje Syn. A my Jeho - zachovávaním Jeho prikázani v spoločenstve vykúpených. **Plnosť zákona je láska. Tak, ako nás On miloval - je najvyššia norma.**

My nielen máme, ale aj môžeme túto normu v podstate naplňať, veď *Božia láska je vyliatá v našich srdciach skrze Svätého Ducha* (R 5,5). Môžeme milovať ako On: **čo do podstaty - áno, čo do miery - máme sa k nej stále viac približovať.**

Po tom sme poznali lásku, že on položil za nás svoju dušu. Aj my sme povinní klásť duše za bratov (1J 3,16). Na základe Jeho obete sme poznali **LÁSKU** ako takú (vôbec lásku). Klásť duše - to nemusí byť až polozenie života za niekoho, znamená to však iste venovať svojim bratom a sestrám záujem, porozumenie, súcit, čas, prostriedky, pomáhať im duchovne, duševne i telesne. To je cieľ Božej lásky v nás.

Partnerská láska

Pán Boh nás miluje láskou duchovnou, morálnou i citovou (ako matka, iz

49,15). Pán Ježiš miloval aj citovou láskou (pri Lazarovom hrobe zaplakal, lebo ho mal rád). Miloval aj láskou priateľskou (fileo) a učeníkov nazval priateľmi. Milujme aj my citovou (sentimentálnou) láskou. To patrí k duševnej láske. **Máme zaprieť svoju dušu - nie zabiť.**

Ktosi povedal: **"Láska je šteklenie pri srdci, ktoré sa nedá poškrabkať."**

Božia partnerská láska prejavovaná Pánom Ježišom je opísaná v Ef 5 a je vzorom pre manželskú lásku. Ako milujeme svoje manželky - manželov? Čo je to za láska? Pán Boh prikazuje milovať bližného ako samého seba - a to je veľmi veľa. Veď človek sa považuje za stred, za veľkého, nechce sa deliť o stupeň víťazov, chce byť jednička. **Ak milujeme druhého ako seba, chránime ho ako svoje telo - aj pud sebazáchovy sa vypne.**

Mladí často horia láskou, lebo sa nepoznajú. V ich vzťahu je v dobrom prípade podiel lásky 50 na 50 %. Keď láska jedného z nich ochladne povedzme na 40 %, láska druhého nestúpne na 60 %, ale tiež klesne na 40. A tak to ide ďalej až na nulu - a prichádza k rozvodu. Nie je to Božia vôľa. **Miluj partnera ako seba. Muž má ženu milovať a statočná žena robí mužovi dobré** (Pr 31).

Jánovo varovanie

Sebeláska je logicky nezmysel, pretože láska má objekt mimo seba. Je **skutočným protikladom lásky**. Ak si myslíme, že protikladom lásky je nenávisť, tak tá je iba produktom sebelásky, lepšie povedané sebestva.

U KOHO NEZVÍŤAZÍ LÁSKA, JE V ŇOM NELÁSKA

Ján v epištole lásky píše aj negatívne veci, veď skutočná láska nie je slepá, ale má otvorené oči. V závere píše:

Dieťatká, chráňte sa modiel! V tom varovaní je láska. Vaše srdce má obmedzený objem. Ak tam bude niečo, čo nie je z Boha, o to menej tam bude Božieho. **Nemilujte svet!** Máte modly? Môže to byť aj sebarealizácia dokonca v kresťanskej práci. Démas si zamiloval svet. Už nechcel slúžiť, cestovať, prijal do srdca svet.

Ale bez lásky niet žiadnej kresťanskej práce - Boh vidí a odmení trudnú prácu lásky.

Pán Ježiš - vzor lásky

LÁSKA JE TVORIVÁ PRÁCA, KTOREJ ÚČELOM JE USKUTOČŇOVANIE BOŽIEHO OBRAZU V ČLOVEKU I V CIRKVI A TO PRETO, ABY BOL OSLÁVENÝ BOH (J.Kurz)

Naša láska je plná nedostatkov. Keď chcem niečo vytvoriť, hľadám vzor, ktorý študujem, majstra, ktorého pozorujem. Pán Ježiš nám dáva seba za vzor - milujte sa navzájom, *ako som vás ja miloval*. Ako On miloval učeníkov? Až do konca. Akí boli? Rôzni. V Getsemane zaspali, rozpáchli sa, jeden Ho zradil, druhý zaprel, neposlúchali. A predsa ich miloval do konca.

Pán Boh nepozná pojem milovať menej či viac. Menej či viac - to sú ľudské kategórie. Pán Boh dokazuje svoju lásku (prítomný čas) - raz a navždy dôkazom večne platným. Drzé sú to otázky - *v čom nás miluješ?!* (Ml 1.a 3. kap.)

A my sme poznali a uverili lásku, ktorú má Boh v nás (1J 4,16). Poznali a uverili. Poznaním sa nevlastní, vierou sa vlastní.

Láska sa prejavuje v praxi. Všetko čítajte všetkým ako Pánovi, nediferencujte.

Božia láska je rozliata v našich srdciach - zaplavuje ich ako vyliatá rieka. *Medicína v ampulke* - tá nie je

rozliata, je uzavretá. Máme byť otvorenou nádobou - a stále čistou.

**Z BOŽEJ LÁSKY NEUBUDNE,
KEĎ JU BUDEM BRAŤ A ANI MNE
NEUBUDNE, KEĎ BUDEM DÁVAŤ**

Kto je môj blížny?

Najlepším prejavom lásky k Bohu je láska k blížnemu. A kto je môj blížny? - dostal Pán Ježiš otázku, na ktorú odpovedá podobnosťou o bližnom (L 10). Odpovedá otázkou - *ktorý z týchto troch bol blížnym?*

Ak chceš vedieť, odpovedz si sám. Blížny je každý v blízkosti.

Náš vzťah k blížnemu sa prejavuje vždy, keď sme čo len s jedným človekom. Ako sa správame pri nešťastiach ľudí, pri autohaváriách, pri utrápených ľuďoch?

**BLÍŽNY JE TAK DÔLEŽITÝ, ŽE JE
SÚČASŤ NÁS SAMÝCH
LÁSKA NEKALKULUJE, ČI SI JU
BLÍŽNY ZASLUHUJE, ALE POMÁHA**

Pri blížnom sa nekalkuluje. Samaritán nekalkuloval, či je mladý - starý, pekný - škaredý, chudobný - bohatý, alebo či si to sám zavinil. Ani Pán Boh pri nás takto nekalkuloval.

Božia láska - záchranné lano

Božia láska nezostáva v nebi, ale prichádza k nám, stroskotancom, vo forme záchranného lana či pásu. Na nás je, či ju prijmeme, chopíme sa jej, lebo bez nej sme stratení. Je hodná prijatia pre naše vlastné dobro, bez nej život nemá cenu. **Vďaka Bohu, že sa nám táto Božia láska zjavila a môže pôsobiť i v nás.**

sprac. Ilko Kozár

Láska, sympatie, taktnosť a schopnosť priblížiť sa k ľuďom s evanjeliom, to všetko sa rodí na modlitbách. Ak chcete milovať, musíte sa modliť.

Na brehu nekonečna

*V palčivém písku vlastní ubohosti
Ti, Pane, ležím u nohou
na brehu oceánu nedozimé lásky,
ty, který nové činíš všecko!*

*Zúženým obzorem
z údolí lidských možností
dívala jsem se na hvězdy Tvých slibů,
jež byly tak vysoko...*

*A nyní Ty's mne vyvedl
na břeh nekonečna Svě moci.*

*Přemožena líbám lem Tvého roucha,
Ty, který jsi víc,
než bezmezný vesmír,
který jsi Vůle, Slovo i Čin,
neovladatelný v skutku,
neomezený v moci,
neobsáhlý v lásce.*

*"Pij, mé dítě, z tohoto moře,
ponoř se do jeho vln,
dej se jim unášet dál,
než může doletět
představa lidského srdce!"*

*Hvězdy Tvých slibů, Pane,
připlouvají ke mně
na vlnách Tvé lásky,
aby proměnily šed' mých dnů
v řetěz tvých zázraků.*

Zdena Garajová

**Ó Pane,
Ty jsi hoden věčné chvály
za tu nejvyšší lásku,
za věčnou lásku,
kterou nelze pochopit.**

**Bratr
Siegfried REH**

K dlouholetým návštěvníkům bývalého Československa a později po jeho rozdělení České a Slovenské republiky patřil bezesporu bratr Siegfried REH z Berneustadtu (Spolková republika Německo). Při své nedávné návštěvě nám sdělil, že od roku 1969 navštívil naše země již 29krát.

Máme na tohoto milého bratra velmi hezké vzpomínky, zvláště na jeho časové krátké, zato však obsahově bohaté proslovy v našich shromážděních. Jako spolupracovník křesťanského nakladatelství CV v Dillenburgu (1969-1980) - vydalo mimochodem náš zpěvník Píseň nového života a Biblické Panorama - a Misijního domu a Biblické školy ve Wiedenestu (1981-1999) k nám obvykle jezdil jako průvodce jiných významných bratří z Německa. Víme, že bratr Siegfried Reh kromě milých úsměvů a pozdravů předával také odpovědným bratřím dopisní obálky s finančními dary, jimiž věřící v Německu podporovali rozvoj sborů na východ od svých hranic. Díky této pomoci jsme mohli mnohem snáze vybudovat nové sborové domy a jiná zařízení bratří (mj. také rekreační chalupu na Nivách). Chceme za to vyjádřit spoluvykoupeným v Německu svou vděčnost. Nesmírně si vážíme jejich vzoru v tomto směru a učíme se od nich této biblické praxi, umět pomáhat druhým v jejich potřebách.

Bratr Siegfried Reh odchází do důchodu a přišel se k nám společně s námi s vděčností ohlédnout na těchto 30

let a taky se začít pomalu s námi loučit. Společně shromáždění k této příležitosti se konalo v České republice v sobotu 19.6.1999 ve sborovém domě v Havířově. Na tomto shromáždění měl bratr Siegfried Reh přednášku s diapositivu z jeho cest k nám. Jeho přednáška velmi vhodně doplnila kurs pořádaný bratřimi ze severní Moravy, jejíž téma bylo dějiny bratrského hnutí v České republice.

Při příležitosti této návštěvy jsme mu položili několik otázek.

Živé slovo (dále ŽS):

Mohl byste nám říci, jak došlo k tomu, že jste k nám začal jezdit? Co Vás k tomu přimělo?

Siegfried REH (dále SR):

Měl jsem odjakživa zvláštní náklonnost ke svým sourozencům ve víře za "železnou oponou", kteří to po 2. světové válce měli nesrovnatelně horší než my na Západě. Když jsem pak v roce 1968 dostal pozvání od bratra Jana Kubánka z Lubojat u Bílovce, přijal jsem je věčně a tak jsem k vám poprvé zavítal na jaře 1969.

ŽS: Navštěvujete naši zemi už 30 let. To je dlouhá doba. Během této doby jste poznal spoustu spoluvykoupených a mohl pozorovat náš vývoj zvenčí. Mohl byste nám říci, jak na vás tento vývoj působil?

SR: *Zvláště po převratu jsem zjistil u vás pro mne radostný vývoj k misijní službě navenek. Až do té doby bylo podle mého dojmu - jistě to bylo obzvlášť politicky podmíněno - podstatným zorným polem bratří jen vlastní okruh shromáždění a bratří. Ale pak následovaly citované průlomky navenek, např. vystoupení pěveckých sborů se svědectvím a poselstvím evangelia, přednášky ve veřejných sálech, pouliční evangelizace atd. Dále byl pohled rozšířen o poznání, že kromě našich bratrských sborů exist-*

tuji věrní následovníci Pána Ježíše i v jiných denominacích, se kterými je možno spolupracovať, např. v práci "Gedeonů", TWR, Studentů pro Krista a řady dalších. Tento pozitivní vývoj mne obzvláště potěšil.

ŽS: Mohl byste nám říci, co Vás u nás nejvíc potěšilo?

SR: Dojat a potěšen jsem byl od počátku až dodnes Vaším příkladným, láskyplným a srdečným přijetím, které jsem všude zakoušel. Myslím, že jsem u Vás našel nejméně tolik bratří a spoluvykoupených jako pravé a upřímné přátele, jako u nás v Německu.

Také mi udělala radost Vaše nádherná příroda: Vysoké a Nízké Tatry, Beskydy i Jeseníky. Jako pro milovníka horských túr byly pro mne toulky těmito místy zvláštním zážitkem.

ŽS: Jako křesťané zde na této zemi nejsme dokonalí: mohl byste nám říci, co Vás u nás zvlášť zarmoutilo?

SR: Zarmoutilo mne, že po politickém zvratu misijní průlom zejména mladší generace a práce na různých nových místech nenalezly plnou podporu shromáždění. Desetiletí vytváření struktury očividně vytvářely zejména starší generaci problém akceptovat změny ve vnějším průběhu shromáždění. Někdy to byly dokonce obtíže a roztržky namísto harmonické koexistence a vzájemného naslouchání. Jistě udělala spoustu chyb i mladší generace, tím, že se o starších mnohé domnívala. Musí se přece podílet z lásky ke ztraceným lidem nalézt dobré vztahy mezi generacemi a přitom změnit i tradice a zvyky - pokud nemají biblické odůvodnění a jsou pouze druhořadého významu.

ŽS: Mohl byste porovnat vykoupené v SRN s bratřimi a sestrami v České republice a na Slovensku?

SR: Rozdíl mezi bratřimi a sestrami v Německu jsou právě tak velké v Ně-

mecku jako v Česku. A přece má náš Pán každého jednotlivce u Vás i u nás stejně rád. V tom tedy není žádný rozdíl a chceme být za to Pánu vděční.

Pokud jde o přivětivost k hostem, o laskavé přijetí, srdečné bratrské vztahy a vědomí sounáležitosti, pak si myslím, že v tom mají spoluvykoupení v českých zemích a na Slovensku před námi Němci poněkud náskok. V tom jste vy příkladem nám.

ŽS: Co byste chtěl závěrem říci našim spoluvykoupeným?

SR: Místo vlastních slov bych Vám rád předal tři místa z Bible:

Ř 15,5-7: "Bůh trpělivosti a povzbuzení ať vám dá, abyste jedni i druzi stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše, a tak svomě jedněmi ústy slavili Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista. Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás."

Fp 2,1-2:5: "Je-li možné povzbudit v Kristu, je-li možné posílit láskou, je-li jaké společenství ducha, je-li jaký soucit a slitování: dovřte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení... nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši."

Ř 12,12: "Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí".

Věřím, že uvedené řádky nám nastaví zrcadlo - jak nás vidí spoluvykoupení zvenčí. Kéž by nám všem posloužilo k tomu, aby náš život byl k oslavě toho Pána, kterému jsme věrou světili svůj život.

Rozmlouval Tomáš Pala

Možno nezabráníš poškodeniu svojej povesti, lebo ona podobne ako sláva je pomínuteľná, prechodná, ale môžeš si zachovať charakter. Čím si je oveľa dôležitejšie, než čo si o tebe ľudia myslia.

LÁSKA V ZBORE PODĽA HYMNY LÁSKY - 1K 13

Pri uvažovaní a hovorení na verejnosti o tejto téme je dôvod k obavám. Všetko, o čom hovoríme, môže byť totiž použité proti nám. Keď citujeme slová Písma, ktoré pôsobia napomínajúco alebo varujúco, robíme to nie ako ľudia, čo sú bez chýb, ale ako takí, čo sú sami napomínaní a varovaní.

Počas tohto stretnutia počúvame o láske: ponajprv o Božej láske k nám, vyvolávajúcej u nás lásku k Nemu a vzápätí o našej láske k bratom a sestram, ktorá je tiež prirodzenou odozvou na Božiu lásku k nám. Keď milujeme Boha, ktorý je našim Otcom, čaká sa, že budeme milovať aj ostatné Jeho deti. Láska je podstatnou charakteristikou všetkých Božích detí, máme to takpovediac v rodine.

O tejto láske medzi kresťanmi platia slová apoštola Pavla v 1. liste Korinťanom 13,1-8a:

Keby som hovoril ľudskými jazykmi aj anjelskými, a keby som nemal lásky, bol by som ako cvendžiacim kovom alebo zvučiacim zvonom. A keby som mal dar proroctva a poznal všetky tajomstvá a mal všetku vedomosť a keby som mal akúkoľvek vieru, takže by som vrchy prenášal, a lásky keby som nemal, nič nie som. A keby som vynaložil na dobročinnosť všetok svoj majetok a keby som vydal svoje telo, aby som bol upálený, a lásky keby som nemal, nič mi to neprospieva. Láska zhovieva, je dobrotvivá; láska nezávidí; láska sa nechváli, nenadúva sa, nechová sa neslušne, nehľadá svojho vlastného, nerozhorčuje sa, nemyslí na zlé, neraduje sa neprávosťou, ale sa spolu raduje pravde; všetko znáša,

všetko verí, všetkého sa nadeje, všetko nesie trpezlivo. Láska nikdy neprestáva.

Tu uvedené vlastnosti lásky sú často vykladané ako opis Božej lásky k nám. Niekedy sa citujú tieto verše tak, že namiesto slova "láska" sa číta "Boh" alebo "Pán Ježiš". On je skutočne taký, nik iný tak ako On nezodpovedá tomuto opisu. Predsa však úmyslom apoštola bolo písať o tom, aká je, respektíve mala by byť láska medzi kresťanmi v zbere.

Skúsme uvažovať o tom, ako tieto nádherné slová o láske zneli ich pôvodným adresátom, kresťanom v Korinte, ak pozorne čítali Pavlov list. K porozumeniu novozmluvných epištól nám vždy pomôže, keď si pripomenieme, komu a do akej situácie boli adresované.

Áký bol teda zbor kresťanov v Korinte? Nejaké poznatky o ňom máme z knihy Skutkov a dosť toho vieme aj z mimobiblických prameňov. Teraz však postačí pripomenúť si niekoľko charakteristík zo začiatku tohto listu. Apoštol Pavol ho adresuje cirkvi Božej, ktorá je v Korinte, posväteným v Kristovi Ježíšovi (1K 1,2). Uisťuje ich, že: ste v ňom obohatení všetkým, každým slovom i každou známosťou... takže nemáte nedostatku v niktorom dare milosti (v 5-7). Kto z nás by nechcel žiť v zbere, ktorý je duchovne tak obdarený?

Ak však pri 9. verši čítať neprestaneme, všimneme si, že korintský zbor bol plný problémov. Takmer celý list sa zaoberá problémami:

Pavol reaguje na to, čo sa o Korinťanoch dopočul, alebo odpovedá na otázky, ktoré mu oni sami položili. Kým sa oni pri čítaní listu dostali k 13. kapitole, prijali od neho mnoho slov napomenutia ale i dobre mienených rád. Toto musíme mať na pamäti, ak chceme 13. kapitole porozumieť; ona totiž nevisí vo vzdu-

choprázdne, ale má svoje miesto v kontexte celej epištoly.

V 1. kapitole (10-11) sa dozvedáme, že medzi korintskými kresťanmi boli roztržky a zvady, a podľa 3,3 závisť, zvada a rôznice. Veriaci sa delili na skupiny podľa toho, koho považovali za svoju duchovnú autoritu (Pavla, Apolla, Kéfaša) a na druhých sa pozerali zvrchu. Pavol im však pripomína, že sami sa nemajú veľmi čím pochváliť: *Veď vidíte svoje povolanie, bratia, že nie mnoho múdrych podľa tela, nie mnoho mocných, nie mnoho urodzených je medzi vami* (1,26). Dúfajme, že sa pri čítaní týchto slov neurazili, ale ich viedli k zamysleniu. Keď nemôžu byť pyšní na svoje vlastné kvality, zostáva im podľa slov citovaných z knihy proroka Jeremiáša len jedno: *Kto sa chváli, nech sa chváli Pánom* (1,31). Hrdých Korintanov však Pavol musí upozorňovať: *Kto ťa robí rozdielnym od iného? A čo máš, čo by si nebol dostal? A keď si dostal, prečo sa chváliš, ako keby si nebol dostal?* (4,7) Vo svetle týchto napomenutí môžeme porozumieť, čo chcel apoštol vyjadriť slovami: LÁSKA nezávidí, nevypína sa, nenadúva sa.

Pavlove varovné slová však neraz padli v Korinte na neúrodnú pôdu. *Ako keby som nemal prísť k vám, naduli sa niektorí. Avšak prídem k vám skoro, ak bude Pán chcieť, a poznám nie slovo tých nadutých, ale moc* (4,18n). A vy ste nadutí... (5,2) Ak sa tieto napomenutia niektorých v Korinte dotkli, iste im zneli v ušiach aj vtedy, keď čítali: láska sa nenadúva.

V piatej kapitole Pavol rieši veľmi vážny problém. Jeden človek zo zboru žije v cudzoložnom vzťahu so ženou svojho otca, a ostatní sú nad to povznesení, akoby sa nič nedialo. Neslušnosť je snáď slabé slovo na to, čo sa v Korinthe deje, avšak práve týmto ľuďom Pavol

pripomína, že láska sa nesprávne neslušne.

V nasledujúcej kapitole sa zoznam problémov rozširuje. Brat s bratom sa súdi vo veci časného života pred svetským súdom. Nielenže sa veriaci nevedia dohodnúť medzi sebou, ale vynášajú svoje spory zo zboru a poskytujú tým svetu veľmi zlé svedectvo. V Pavlových slovách cítiť zármutok, keď sa pýta: *Prečo radšej netrpíte krivdu? Prečo radšej nenesiete škodu* (6,7)? Aj tento problém je spôsobený deficitom lásky, veď láska nehľadá svoje vlastné... všetko znáša... všetko nesie trpezlivo.

V kapitolách 8-10 Pavol odpovedá na otázky Korintanov vo veci, ktorá je nám dnes veľmi vzdialená: *Môže kresťan jesť mäso zo zvierat, ktoré boli obetované v pohanských chrámoch? Hneď na úvod poznamenáva, že nestačí problém intelektuálne porozumieť: Známosť madúva, ale láska vzdeláva* (8,1). A hoci Pavlovo poznanie je, že modla neznamená nič a pokrm nás nerobí milšími Bohu, a teda nezáleží na tom, odkiaľ sa vzalo mäso na obchodníkovom pulte, láska ho vedie k inému záveru. *Ak pokrm pohoršuje môjho brata, nebudem jesť mäsa na veky* (8,13). Nech nikto nehľadá svojho vlastného, ale každý to, čo je bližšieho... ako sa i ja ľúbim všetkým vo všetkom nehľadajúc svojho vlastného úžitku, ale úžitku mnohých, aby boli spasení (10,24,33). A tento postoj si potrebujú osvojiť všetci, veď láska nehľadá svojho vlastného.

Kapitoly 12-14, uprostred ktorých je nami uvažovaný text o láske, pojednávajú o charizmách - duchovných daroch. To viedlo niektorých vykladačov k názoru, že láska je jedným z darov, snáď najväčším z nich. To však nezodpovedá popisu darov Ducha v 12. kapitole. Tieto rozdeľuje Svätý Duch v Cirkvi, ako sám chce, každému niečo. Na záver kapitoly

sa apoštol pýta, či má azda každý ten či onen dar. Nemožno si však predstaviť, že by sa pýtal, či majú všetci dar lásky. Naopak, všetkým chce ukázať zvrchovanú cestu, ako prispieť k budovaniu Cirkvi či zboru. Ukazuje sa, že každý dar, akokoľvek skvelý, je bez lásky nanič. Vzájomná láska je kontextom, v ktorom sú jednotlivé dary uplatňované *na spoločný úžitok* (12,7).

Skúsme si predstaviť, čo prežívali korintskí veriaci, keď čítali dlhý Pavlov list. Museli byť hlboko zasiahnutí napomínajúcim živým Božím slovom. A keď potom zneli krásne slová 13 kapitoly, iste sa v duchu pýtali: *"Či nepravania všetky naše problémy z toho, že máme nedostatok lásky?"*

Medzi kresťanskými zborními na Slovensku (a vari všade na svete) by sme sotva hľadali taký, ktorý je úplne prostý problémov. Tie naše môžu byť podobné korintským, alebo môžu byť úplne odlišné - ale diagnóza bude podobná. Uvažovanie o hymne lásky vedia aj nás k otázke:

Či nepravania všetky naše problémy z toho, že máme nedostatok lásky?

A ak je to tak, nie je príčinou to, že trávime príliš málo času v prítomnosti Boha, ktorý je Láska? On nás pozýva do spoločenstva so sebou a chce, aby sme sa učili od Neho. A ak si v tejto chvíľke pripadáme slabý a nedostatočný a neschopný milovať, je dobre pripomenúť si, že aj keď láska nie je darom Ducha, je jeho ovocím (Ga 5,22). *Láska Božia je rozliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný* (R 5,5).

Peter Kozár

*** Láska je taký univerzálny jazyk, že sa ním dorozumejú všetky národy sveta.**

S jistotou do roku 2000

Za niekoľko mesiacov vstúpime do roku 2000, pokiaľ do té doby nepôjde Pán Ježiš pro svoju Cirkev. Jistě jste však ve sdělovacích prostředcích zaslechli nebo četli o problému roku 2000, jak se v západním světě označuje »Problém Y2K«. Američané vyvinuli tuto zkratku, aby ušetřili několik písmen, a znamená: Year 2 kilo = rok 2000.

Proč je rok 2000 problematický?

Většina starších počítačových programů nepočítala se čtyřciferným, nýbrž pouze s dvouciferným letopočtem.

Například letošní rok je v programech označen jako »99«. Po něm 31.12.1999 ve 23,59 hod. přijde rok »00«. Tato změna na »00« pro integrované kalendářní funkce bude představovat nesrozumitelný výsledek. Který je to vlastně rok? 1900 nebo nějaký jiný? Důsledkem této nejasnosti může být chybná funkce nebo naprosté selhání součástky, popřípadě celého přístroje.

Tento problém se netýká pouze počítačů, ale i elektronických součástek (čipů aj.). Ty jsou dnes vestavěny do nepředstavitelného množství přístrojů. Od toustovačů po kompletní finanční hospodářství, od topení aut, výtahů, k elektrárnám a telefonním ústřednám. Mnoho těchto přístrojů pracuje s kalendářními čekacími cykly, časy buzení, dny pracovního klidu nebo zúčtovacími obdobími a v roce 2000 budou stát před značným problémem. Nakolik tyto problémy ovlivní každodenní život, není možné předpovědět. Možná jste již někteří obdrželi například dopis z banky, že u ní tento problém nemůže nastat. U nás ještě není počítačová technika tak rozšířena, jako na Západě. Proto obavy Západu, že se rozpadnou energetické

systémy a v domácnostech nebude elektřina, plyn, voda, že nebude telefonní spojení, obchody budou prázdné, nebude možno vybrat peníze z banky atd., u nás nečekáme. I kdyby problém v naší zemi byl relativně malý, může nastat panika. Mnozí lidé si budou dělat větší zásoby a hrozí, že v prosinci vykoupi obchody s potravinami. Pokud si budou vybírat své úspory, může se i u nás zhroutit bankovní systém nikoli kvůli »Problému Y2K«, ale právě kvůli panice vidinou tohoto problému způsobenou.

Mnozí falešní proroci předpovídají v tomto roce druhý příchod Pána Ježíše na zem a počátek sedmiletého období soužení. Víme, že předpovědi datumu Pánova příchodu jsou pouze spekulací, falešným proroctvím, protože o této době nikdo neví, jedině sám Bůh. »Čas, který nám Pán Bůh určil, máme využívat pro Boží slávu, nikoliv pro lidskou pošetilost. Nepromarněme čas, který je určen k tomu, abychom hlásali Boží slovo a svědčili o Stvořiteli, Spasiteli a Spáse, kterou nám Boží Písmo nabízí,« napsala k tomuto problému sestra Klára Steigerová v Zápase o duši č. 61.

V úvodníku Sborového dopisu 5-99 Dan Drápal napsal: »Konec světa sice se zavedením počítačů nějak souvisí. Technologie pro scénář konce světa je dle mého názoru již na scéně. Nicméně problém Y2K je problém lidského selhání, nikoli věc Božího zásahu.«

Protože důvěřujeme svému Pánu a myslíme na Jeho slova o tom, abychom žili jinak než žije tento svět a přílišně se "nestarali o časné věci", jistě budeme působit na své okolí jako světlo a sůl. Přesto se připravme na toto období, a mějme pak peníze v hotovosti na předpokládané vydání, nejnnutnější zásobu potravin, pohonných hmot a myslíme i na možné problémy v dopravě a komunikaci.

Ján Ostrolucký

Teče už chrámový pramen?

V souvislosti s rokem 2000 se vyskytují nejrůznější pověsti, které mají označovat brzký příchod Mesiáše. V současné době jítí jeruzalémské mysli otázka, zda už pod Chrámovou horou tryská ten Ezechielem předpovězený pramen (kap. 47). Nejdříve se musí objasnit, zda vize proroka Ezechiele jsou řazeny chronologicky, nebo zda se jedná o vzájemně nespojená jednotlivá zaslíbení.

Začneme s vizí ze 37. kapitoly, kde se jedná o shromažďování suchých kostí, čímž je míněno shromažďování Židů v Izraeli. Pak obrůstají kosti svalstvem, cévami a kůží, tj. stávají se národem, což začalo obnovením státu Izrael. Zbývá ještě splnění třetí fáze, kdy toto tělo obdrží Ducha svatého.

Pak následuje v 38. a 39. kapitole drama o Gógovi a Magógovi, ve 40. až 46. kapitole podrobný popis nového chrámu a mesiášské bohoslužby. Pak teprve je řeč o zázračném chrámovém prameni (47). Po této vizi následuje přesný popis budoucích hranic Izraele. Při chronologickém zařazení bychom měli s chrámovým pramenem potíže, protože pramen by měl v tom případě vytrysknout až po bitvě s Gógem a Magógem a po postavení nového chrámu, pod nímž má vytrysknout. Pro hovoří, že všecko začíná předzvěstí: než uvidíme sluneční kotouč, vysvítnou na obzoru paprsky jako jeho heroldové. Na druhé straně jsou i Boží zázraky ověřitelné skutečnosti. Ať zde tedy stojí obojí: PRO i PROTI.

PRO

Skupina Chrámových věrných (*The Temple Mount and Land of Israel Faithful Movement*) vedená Geršonem Salo-

monem je přesvědčená, že pod základním kamenem chrámu, *Even Šetija*, už vytryskl ten pro poslední dobu zaslíbený pramen a je jen těžko zadržovaný muslimy, zastoupenými *Waagfem*. Tvrdí, že muslimové tam za tím účelem dopravili speciální pumpu a tou vodu tajně odčerpávají. Avšak bez ohledu na všechny snahy pramen zastavit nebo vypumpovat, teče pryč dál. Chrámoví věrní v tom vidí znamení, že začaly poslední dny, kdy celý Izrael bude zachráněn, chrám znovu postavený a objeví se *Mašiach ben David*. Přívrženci Geršona Salomona se odvolávají na Ezechiele 47 a výpovědi očitých svědků, kteří pryč vodu viděli.

PROTI

Rabín Josef Elbaum, vedoucí rabín Jeruzaléma, jehož úkolem je upírat pozornost židovského národa na budoucí chrám, aby se očistil a mohl se jednou ke chrámu přiblížit, prohlásil ve vysílání rádia Arutz-7, že tuto pověst nepodporuje, protože dosud nenašel nikoho, kdo by opravdu tento pramen pod základním chrámovým kamenem viděl. Poukazuje na to, že tento pramen podle Svatých písem má vytrysknout až po vybudování nového chrámu (*Beit HaMikdaš*). I mluvčí policejní stanice v jeruzalémském Starém městě prohlásil, že tato zpráva není pravdivá, že nikde pod Chrámovou horou nebyl žádný pramen ani zazděn ani vypumpován. Kapající voda, jako např. v Sedechiášově jeskyni, se tam objevuje už celá staletí.

BARAK: Jeruzalém zůstane na věky nerozděleným hlavním městem Izraele

Ehud Barak, který se před volbami nápadně vyhýbal vyjádření, že Jeruzalém zůstane na věky nerozděleným hlavním městem Izraele, prohlásil hned

ve své první řeči jako vítěz ve volbách toho rána 18. května ještě před východem slunce, že trvá na čtyřech nezvratitelných zásadách:

1. Jeruzalém zůstane věčně nerozděleným hlavním městem Izraele.
2. Nedojde k návratu k hranicím z roku 1967 (před Šestidenní válkou).
3. Oblasti s židovskými sídlišti zůstanou pod izraelskou svrchovaností.
4. Západně od řeky Jordánu nebude trpěna žádná cizí armáda.

Hned po tomto prohlášení odešel Ehud Barak k Západní zdi v Jeruzalémě. Zda děkoval Hospodinu za své vítězství nebo Jej prosil o pomoc pro svůj těžký úřad - nebo obojí - zůstane tajemstvím. Jedno je však jisté: Na řešení otázky Jeruzaléma se chtějí podílet všechny národy, jak říká prorok Zachariáš (12,3). Rozhodujícím problémem tedy zůstává otázka Jeruzaléma, na tom asi ani Barak nic nezmění. Dříve stále obviňovali Netanjahua, že je v otázce Jeruzaléma tvrdošijný, teď je to Ehud Barak, ten *účinný blesk*, jak se dá jeho jméno přeložit.

2 300 mesiášských Židů v Izraeli

Na otázku, kolik že je mesiášských Židů v Izraeli, se obyčejně udávalo, že asi 4 000 až 6 000. Byly to nepřesné údaje, které nebyly ověřené. Nyní byla v červenci zveřejněná zpráva *Caspariho střediska* v Jeruzalémě, které mesiášské Židy spočítalo.

Dle jejich zjištění má být v Izraeli 2 300 mesiášských Židů - včetně dětí - kteří jsou původem Židé a věří v Ježíše jako svého Mesiáše. Z toho je 1 200 ruských a etiopských Židů, kteří se do Izraele přistěhovali. Jen 700 mesiášských židů jsou sabrové, Židé narození v Izraeli.

Podle NAI přípr. Ján Ostrolucký

15. BABYLONSKÁ VEŽA

(Genesis 11,1-9)

Za viditeľnou scénou ľudských dejín pôsobil stále nielen Boh - Stvoriteľ a udržiavateľ sveta - ale i nepriateľ Jeho i ľudí, Satan. Jeho stálou snahou bolo zviest' ľudí, aby namiesto Stvoriteľa uctievali stvorenie. A to sa mu, žiaľ, aj u úplnej väčšiny Noachových potomkov podarilo dosiahnuť.

Pôsobením Satana a jemu slúžiacich padlých anjelov - démonov namiesto bázne pred jediným pravým Bohom a poslušnosti Jeho príkazom začali popotopní ľudia uctievať »nebeské vojsko« - hviezdy a planéty, ktoré neskôr stelesnili do podoby rôznych modiel. Tieto modly vo tvare rytých obrazov a neskôr sôch z dreva, kameňa, vypálenej hliny aj kovov umiestnili vo zvláštnych, pre ne pripravených budovách - svätyniach, kde sa im klaňali. Postupne, ako sa táto modloslužba rozširovala a stávala stále zložitejšou, vznikala zvláštna vrstva ľudí, prostredníkov medzi ľuďmi a domnelými božstvami - kňazov i kňažiek. Ich úlohou bolo vysvetľovať domnelú vôľu a prania týchto »božstiev« a spôsoby ako ich uspokojiť. Tak vznikla celá sústava obetí modlám i skutkov ľudí, ktorými títo domnelí bohovia a bohyně mali byť uspokojení.

Tak namiesto uctievania pravého Boha, ktorý sa zjavoval patriarchom, rozšírilo sa **pohanské modlárstvo**. V ďalšom vývoji pohanskí kňazi vypracovali celú sústavu tohto pohanského náboženstva, v ktorej prideliť jednotlivým domnelým bohom a bohyniam oblasti neba i zeme, prírody a spoločnosti, nad ktorými mali domnele vládnuť. Týmto »božstvám« privlastnili ľudské vlastnosti a vzťahy. Celá táto mod-

lárska sústava vznikla a rozvinula sa najprv v **Babylone**. Odtiaľ sa rozšírila do okolitých veľkých krajín: Asýrie, Egypta, Indie, Grécka a rímskej ríše i do ďalších väčších i menších, bližších i vzdialenejších krajín.

Možno predpokladať, že to bol práve **Nimrod**, ktorý vo svojej vzbure proti Bohu využil vznik a rozšírenie tohoto modlárstva na to, aby upevnil svoju diktátorskú moc nad väčšinou popotopných ľudí. Výrazom tohoto snaženia jeho i ním zvedenej úplnej väčšiny popotopného ľudstva stala sa stavba veľkého mesta Babylona a v ňom vysokej veže. Mesto a osobitne veža mali byť symbolom sústredenia väčšiny Noachových potomkov do veľkej ríše, ktorej vládcom mal byť Nimrod. Mesto i veža mali byť výrazom ich nezávislosti na Bohu a odpadnutia od viery v Neho.

A celá zem bola jedného jazyka a jedných slov (v.1). Z tohto vyjadrenia vyplýva, že nielen zvuková podoba, ale i slovná zásoba reči **Noachových potomkov** v začiatočnom období po potope boli rovnaké. Všetci sa navzájom rozumeli a mohli si v rozovoroch vymieňať myšlienky a náhľady.

A stalo sa, keď sa rušali od východu, že našli rovinu v zemi Sineáre a bývali tam (v.2). Zo zemepisného pohľadu vyplýva, že priamo od pohoria Ararat do kraja Sineár v Mezopotámii - dnešnom Iraku - by Noachovi potomci boli išli k východu, nie od východu, čo na preklad nejasný text nevylučuje. Možno je však i to, že ta prišli nejakou okľukou naozaj od východu.

Významné je, že tento kraj ležal na úrodnej nive medzi dvoma veľkými riekami a bol zrejme veľmi úrodný. To

zaiste rozhodlo, že sa tam usadili. Možno, že im podľa zachovaného rozprávania predpotopných patriarchov tento kraj pripomínal rajskú záhradu Éden a preto i jeho dve veľké rieky nazvali podľa dvoch rajských riek Eufrát a Hiddekel (terajší Tigris).

Vtedy povedali druh druhovi: Nože narobme tehál a vypálme ich v ohni. A tak im bola tehla namiesto kameňa a zemná smola namiesto malty (v.3).

Pod Nimrodovým vedením rozhodli sa títo Noachovi potomci po usadení v Sineáre stavať tu pre seba obydlia. Nebol tu však kameň, ktorý bol veľmi vhodný na trvalé stavby, ani vo vode rozpustné rýchlotuhnúce a dostatočne vodovzdorné horniny, ktoré by slúžili ako jeho pojiwo - malta. V náplavách oboch riek však bol dostatok veľmi dobrej hliny a boli tu aj ložiská zemnej smoly. A tak nahradili kameň hlinenými tehľami a maltu zemnou smolou. Boli to rozmýšľajúci, inteligentní ľudia. Uvedomovali si, že z dvoch veľkých riek môže byť rovina zaplavená. Vo vodách záplavy by sa obyčajné, iba vysušené hlinené tehly rozpustili a ich domy by sa zrútili. Preto tehly vypálili. Vypálené tehly spolu s vodotesniacou smolou zabezpečili dostatočnú vodovzdornosť ich obydlí aj ďalších budov, ktoré tu z nich postavili.

A povedali: Nože si postavme mesto a vežu, ktorej vrch bude siahať do neba. A urobme si meno, aby sme neboli rozptýlení po tvári celej zeme (v.4). Tento verš zjavuje veľkoleposť plánu Bohu odcudzených Noachových potomkov, zvedených a ovládaných bezbožným Nimrodom. Chceli postaviť nie veľa malých usadlostí (pre jednotlivé rodiny) či niekoľko dedín (pre jednotlivé rody), ale jedno veľké mesto, ktoré by bolo ich strediskom. Výrazom tohoto sústredenia mala byť vysoká veža zaiste v strede tohoto mesta. V pôvodnom texte vôbec

nie je napísané, žeby táto veža mala siahať do neba. Je v ňom iba vyjadrená skutočnosť, že sa mala týčiť k nebu - domovu domnelých nebeských božstiev. Archeologické vykopávky dosvedčujú, že veža mala tvar stupňovite sa zužujúcej pyramídy. V jej vnútri bola svätyňa či svätyne božstiev, ktoré Noachovi potomci po svojom odpadnutí od Boha uctievali.

Aký bol účel stavby tohoto veľkého mesta a vysokej veže? Text knihy Genesis to jasne zjavuje. Mesto a osobitne veža mali dokazovať, že sú vlastným dielom ich staviteľov, vykonaným bez Boha, že patria im a nie Jemu a že oni sú s nimi pevne, nerozlučne spojení. V ich slovách a stavebnom úsilí však bolo vyjadrené oveľa viac. Znel a vyplýval z nich **vedomý odpor** proti tomu, aby boli roptýlení po celej zemi. Ale práve to bolo pre nich Božie určenie. *Naplňte zem!* (9,1) - to bol jasný Boží príkaz pre nich. A tak stavba mesta a veže bola v skutočnosti **otvorená vzbura proti Bohu**, ktorú ňou vyjadrila úplná väčšina Noachových potomkov. Možno predpokladať, že Noach, Sem a ich potomci prinajmenšom v línii zaslúbeného semena sa na tejto vzbure nezúčastnili. Na takúto vedomú a otvorenú vzbúreneckú výzvu voči Sebe nemohol Pán Boh neodpovedať, hoci vo svojom dlhohzroviení dovtedy nechal ísť väčšinu popotopného ľudstva vlastnou samozvolenou bezbožnou cestou.

Vtedy zostúpil Hospodin, aby videl mesto a vežu, ktoré stavali synovia človeka (v.6). "Hospodin zostúpil, aby videl". Toto vyjadrenie neznamená, žeby Pán Boh z neba nebol dostatočne videl, čo Noachovi potomci v Sineáre robia. Chce iba povedať, že vzbura ľudí proti Nemu dosiahla vrchol, pri ktorom už musel proti nim zakročiť.

GENESIS

úvahy nad knihou počiatkov

A *Hospodin riekol: Hľa, je to jeden národ a všetci majú jeden a ten istý jazyk a toto je začiatkom toho, čo budú ďalej robiť; takto im teraz nebude prekažené v ničom z toho, čo si zaumienili robiť. Nože zostúpme a zmiatnime ich jazyk, aby nerozumeli druh druhu* (v. 6-7).

Spoločný jazyk bol podmienkou dorozumenia popotopných ľudí - staviteľov mesta i veže v Sineáre - a tým aj ich spolupráce na tomto veľkom diele. Umožňoval im pokračovať v ňom a vytváral predpoklad na jeho úspešné dokončenie. Aby toto dielo ľudskej vzbury proti Nemu prekazil, zasiahol Pán Boh staviteľov práve v tejto rozhodujúcej oblasti ich života.

Hospodin zmiatol ich jazyk. Čo to znamenalo a aké to malo následky? Jednotlivé rodiny alebo rody začali hovoriť odlišným jazykom. Výsledok bol, že sa navzájom nerozumeli a nemohli sa spolu rozprávať. A tak museli prestať so stavbou mesta i veže. Nimrodov plán na vytvorenie veľkej ríše, ktorej mal byť Babylon s vysokou vežou hlavným mestom a strediskom, úplne stroskotal. **Pán Boh** po potope znova dokázal, že **On je zvrchovaný Pán nad ľudstvom a jeho dejinami.**

A *tak ich rozptýlil Hospodin po tvári celej zeme a prestali stavať mesto* (v.8). Druhá veta tohoto súvetia časovo predchádza prvú. **Prestali stavať mesto** nie preto, žeby sa tak rozhodli, ale že ich Pán Boh k tomu prinútil.

Hospodin ich rozptýlil po tvári celej zeme. Naplniť celú zem - to bolo pôvodné Božie určenie pre nich. Keď to vo vzbure proti Nemu odmietli uskutočniť dobrovoľne, Pán Boh ich k tomu prinútil. Jednotlivé rodiny alebo rody, ktoré si po usmernenom Božom zásahu mohli rozumiť, rozšli sa po celej zemi. Niektoré putovali veľmi ďaleko, niektoré bližšie,

kým si našli vhodné miesto na bývanie a budúci spoločný život. Kam jednotlivé rody a rodiny Noachových potomkov putovali a kde sa napokon usadili, hovorili sme si pri výklade kapitoly 10. Väčšina jej obsahu časovo patrí za prvú časť kapitoly 11 (verše 1-9).

Preto nazvali jeho meno Bábél, lebo tam zmiatol Hospodin jazyk celej zeme a odtiaľ ich rozptýlil Hospodin po tvári celej zeme (v.9).

Bábél znamená zmätok. To bol výsledok vzbury väčšiny popotopného ľudstva proti Bohu. Z tohoto slova vznikol neskôr názov veľkej babylonskej ríše a jej hlavného mesta Babylon, ktorého zrúcaniny boli po stáročia pochované pod pieskom púšte. A toto slovo označuje dodnes historickú **babylonskú vežu**, ktorú archeológovia stotožnili s veľkou chrámovou stavbou zvanou **Zikurat**, základy a pozostatky ktorej odkryli. Ony spolu so základmi a pozostatkami ďalších budov v niekdajšom veľkom Babylone svedčia, že **Boh je zvrchovaný Pánom nad ľudskými dejinami**, do ktorých podľa svojej vôle zasahuje, aby ich usmernil k splneniu všetkých svojich úmyslov a plánov so Zemou a ľudstvom na nej.

Náš výklad a uvažovanie o prvých jedenástich kapitolách knihy Genesis prišiel k svojmu záveru. Na jeho konci pisateľ cíti podlžnosť voči všetkým jeho čitateľom uviesť **základné závery**, ktoré z neho pre kresťanov vyplývajú:

1. **Pán Boh nepotreboval a nepoužil k stvoreniu vesmíru, zeme, tvorstva a ľudí evolúciu** s miliónmi či miliardami rokov. Stvoril či znovuobnovil zem, tvorstvo a ľudí na nej za šesť normálnych dní.

2. **Predpoklady evolučnej teórie sú v nezmieriteľnom rozpore s učením Božieho slova v knihe Genesis.**

Všetky pokusy zlúčiť ich sú protibiblické i nevedecké a sú v rozpore s Pravdou.

3. **Evolučno-humanistický svetonázor**, založený na evolučnej teórii, je veľkou **Satanovou lžou**, ktorá vedie k vyvrcholeniu vzbury bezbožného ľudstva proti Bohu pod vedením Antikrista a k následným hrozným Božím súdom, opísaným v poslednej knihe Biblie, vo Zjavení, kapitolách 6-20.

4. **Všetci opravdoví kresťania** vo svetle Pravdy Božieho Slova **majú rozhodne odmietnuť antropocentrický evolučno-humanistický svetonázor**. Pokiaľ sú na to intelektuálne schopní, majú z vedeckého hľadiska **prijímať výsledky** postupne rozširovaného a prehľbovaného **bádania vedeckého kreacionizmu**. Tieto výsledky v jednotlivých oblastiach jednoznačne potvrdzujú správy, históriu i učenie Svätých písem v knihe Genesis a v Biblii vôbec.

5. **Veľkou zodpovednosťou kresťanských rodičov a učiteľov, ale i všetkých skutočných kresťanov je, aby osobitne deťom, ale i dospelým poukazovali na úplnú praktickú, teologickú i vedeckú spoľahlivosť Biblie** a zároveň na nespoľahlivosť evolučnej teórie i evolučno-humanistického svetonázoru a **viedli ich k viere v jedinečnú a nezmeniteľnú Pravdu Svätých písem.**

K takémuto úsiliu nech dá Pán Boh, ktorý je Pravda i Láska, všetkým čitateľom mnoho milosti a požehnanja.

Ján Hudec

JAK POKRAČUJEME V INTERNÁTĚ ZVLÁŠTNÍ ŠKOLY V BRNĚ

Když nám koncem loňského roku nabídla sestra Líba Uhrová návštěvu v internátu Zvláštní školy na Jílové ulici, nedovedli jsme si představit, o co vlast-

ně půjde. Ani jsme nevěděli, že tam Líba pracuje jako noční vychovatelka. Byli jsme rádi, že jsme si alespoň rozšířili vědomosti o práci našich sourozenců ve shromáždění.

Líba podnikla další důležitý krok a domluvila setkání s ředitelkou internátu, paní Liškovou. Hned po Novém roce jsme se šli představit a dojednat podrobnosti. "Jsem ateistka," byla jedna z prvních vět paní ředitelky, která nás přijala velmi mile. Od prvního okamžiku bylo vidět, že prací s dětmi žije. Dohodli jsme se na pravidelných návštěvách ve čtrnáctidenních intervalech - vždycky ve čtvrtek v 15,30 hodin. "Myslím, že děti, které mají zájem, bude asi 7 až 10," loučila se s námi paní Lišková. "A ve čtvrtek 28. ledna přijďte, a uvidíme." A viděli jsme.

Čekalo nás 20 dětí ve věkovém rozmezí od 7 do 18 let a paní ředitelka s vychovatelkami. Přijetí bylo milé a atmosféra bezprostřední. A když jsme vyprostili z obalu kytaru, padly veškeré přehradky. Od té doby jsme internát navštívili jedenáctkrát a navázali jsme velmi bezprostřední kontakty. Děti se naučily písničky "Bible," "Povídala žabka žabce", "Svítil brouček malý", "Barevná píseň", "Ať jsi velký nebo malý", "Motýlek", "Kdo stvořil hvězdičky" a "Lod' dětí". Zpívání patří k jejich oblíbeným činnostem a zvláště při "ukazovacích" písničkách je v místnosti pořádně živo. Vyprávěli jsme si o stvoření světa, Abrahamově víře, o narození Pána Ježíše a několikrát jsme se vrátili k "barevné knížce". Pro každou schůzku připravujeme každému z dětí list papíru, na kterém je uveden důležitý verš, o kterém si vyprávíme, a obrázek k vymalování, dolepení nebo doplnění. Když jsme při posledním předprázdninovém setkání věnovali každému z dětí barevný nafukovací balónek s obrázkem malého

chlapce s nápisem "BŮH MĚ MÁ RÁD! TEBE TAKY!!" vyvolali jsme neočekávané nadšení.

Přístup paní ředitelky je nesrovnatelně otevřenější a milejší než na začátku roku. Přestože jednoznačně avizovala svůj ateismus, nevynechala ani jednu naši schůzku a prostřednictvím velmi jednoduchého vyprávění dětem slyšela jasné evangelium. Když se při poslední schůzce děti poněkud víc předváděly, napomínala je slovy: "Děcka, buďte potichu, pan Krejčí dnes ještě nic neřekl" a dožadovala se dalšího biblického příběhu.

Asi v polovině dubna jsme byli upozorněni, že jakmile nastanou teplejší dny, chodí děti ven a nebudou mít zřejmě o naše návštěvy zájem. Měly. A ještě větší než dřív. Při našem příchodu sedí už všechny způsobně ve společenské místnosti a napjatě čekají na náš příchod. Závěr poslední předprázdninové schůzky byl ve znamení fotografování a také velmi milého rozhovoru s paní Liškovou. Překvapila nás oznámením, že jsme v září samozřejmě očekáváni, že musíme ve schůzkách pokračovat. Nabídla nám, abychom o své práci v internátě napsali článek, který by ráda nechala otisknout v Učitelských novinách. A přímo nás ohromila prosbou, zda bychom neuvažovali o možnosti vzít některé děti příští rok na prázdninový pobyt.

Z prvních rozpačitých krůčků se z Boží milosti stala nádherná práce mezi dětmi, z nichž některé o Pánu Ježíši nikdy neslyšely. Většina z nich nezažila ani laskavé slovo od svých nejbližších a za jakýkoliv projev lásky projevují vděčnost, která vhání do očí slzy. Máme za co chválit našeho Pána.

Většinu potřeb pro volný čas dětí získává internát prostřednictvím sponzorských darů. Není jednoduché zajistit

sportovní potřeby, pastelky, hračky a řadu jiných potřebných věcí pro obyvatele internátu. Nebyla by to příležitost také pro nás? Možná bychom mohli čas od času koupit a darovat těmto dětem něco užitečného.

Práce s dětmi, které navštěvují Zvláštní školu, není jednoduchá, ale přináší nám ohromnou radost. A povzbuzuje nás. Velmi potřebujeme vaše přímluvné modlitby. Prosim, myslte na nás a na práci, do které nás Pán Ježíš takovým zvláštním způsobem postavil.

Boženka a Jirka Krejčí

POJĎ ZA MNOU! > > >

Když potom šel Ježíš odtud, uviděl člověka jménem Matouš, jak sedí na celnici, a řekl mu: "Pojď za mnou." A on vstal a šel za ním. (Mt 9,9).

Před 30 lety, 20. června 1969, stanul velitel americké vesmírné lodi Apollo 11 jako první člověk vlastníma nohama na Měsíci. Přitom pronesl památná slova: »That's one small step for a man, one giant step for mankind« ("Je to malý krůček pro člověka, ale nesmírný skok pro lidstvo").

To jsou pozoruhodná slova: všichni lidé jsou totiž pozváni, aby udělali malý krok, který však sahá až do věčnosti. Je to krok k Pánu Ježíši, rozhodnutí jít za ním. Tento krok může udělat každý člověk a tak dosáhnout ve svém životě obratu se zázračnými věčnými důsledky.

Jak takový krok vypadá prakticky? Předně musí každý »činit pokání, neboť Bůh vybízí všechny lidi, aby činili pokání. To znamená

* uvědomit si své hříchy a vyznat je Bohu.

* Za druhé smíme osobně věřit, že Pán Ježíš za mě zemřel a tím vše u Boha napravil.

* A za třetí - smíš vyznat, že On je teď tvůj Pán a Spasitel.

"Vyznás-li svými ústy Ježíše jako Pána a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen."

To je věčná záchrana pro nebe. Nikdo, kdo se odvážil tohoto kroku se všemi důsledky, toho nelitoval. Nechceš složit svou důvěru v Pána Ježíše, jako to učinil Matouš? Učiniš tak krok, který přesahuje z časnosti do věčnosti.

Podle *Náher zu Dir* (20. 6. 1999) přeložil Tomáš Pala

SVEDECTVO

Narodil som sa v malej dedine pri Nitre. Tu žil aj môj dedo, ktorého si spoluobčania veľmi vážili. Bol katolík, a predsa mi od malička čítaval z Biblie. Z prečítaného som si veľa pamätal a on ma chválil, že mám dobrú hlavu. Po znárodnení mu zobrali role a dobytok a my sme sa odsťahovali do Bratislavy. Chodievali sme do kostola, ale pripadalo mi to, že to robíme z povinnosti. Chodili sme do Blumentálskeho kostola k bočnému oltáru. Ja som sa obyčajne s dvoma mladšími bratmi vytratil z kostola a vonku sme sa hrali, až kým zvon nezvonil na pozdvihovanie. Raz nás otec prichytil a odvtedy nás do kostola nebrával.

V čase dospievania som sa zaujímal o nehmotné, metafyzické veci a začal som sa zaoberať parapsychológiou. V roku 1968 som odišiel z Bratislavy do Kanady a tu som stretol ľudí, ktorí sa tiež zaoberali parapsychológiou, najmä telepatiou. Pri týchto »skúmaniach« som zistil, že sa okolo nás čosi deje, my presne nevieme čo, ale hráme sa s veličinami, ktoré nie sme schopní pochopiť. Na druhej strane - ak oni budú chcieť ovlá-

dať nás, tak som vedel, že nebudeme mať kam utiecť a z týchto záľub som vycúval.

Mnohí ľudia sa vedia orientovať v mystických veciach, ale len málokto si uvedomuje, že tento svet nie je pod Božou vládou, ale miestodržiteľom je tu diabol. Skrátka - naučil som sa, že okrem reality telesnej a duševnej je aj realita duchovná, ale nevedel som, ako ďalej. Aby sme boli oživení a aby sme boli ochotní uznať, že máme núdzu, je potrebné veľa svetla a veľa živej vody. To som ja vtedy nevedel.

Po skončení vysokej školy a postgraduálneho štúdia vo Waterloo v Ontáriu sme sa presťahovali do ďalšieho mesta, kde som pracoval pre olejársku spoločnosť Exxon ako inžinier projektant. Bol som ženatý a mali sme dve malé deti. Nemali sme žiadnu hotovosť a chceli sme si prenajať dom. Ujali sa nás kresťania, ktorí nám uverili a boli k nám veľmi milí, a ja som nevedel, čo si mám o tom myslieť. Občas nás volali na evanjelizačné zhromaždenie a niekedy nám niečo povedali, ale žiaľbohu, ako by sa volalo do hory, ktorá je zakliata.

Asi po pol roku, som odišiel na poľovačku so svojim priateľom a keď som sa vrátil, neboli u nás zvyčajné hádky. Najprv som si myslel, že máme tichú domácnosť, ale žena ma vyviedla z omylu. Povedala mi, že keď som bol preč, pozerala televíznu evanjelizáciu a keď kazateľ vyzval z obrazovky, aby diváci odovzdali svoj život Pánovi Ježíšovi, tak ona odpovedala a prijala večný život z rúk Pána Ježíša. Ja som si povedal, že pre ňu je to dobre a keď to bude koniec našim nedorozumeniam, je to ešte lepšie. Sám som sa cítil pridobry, aby som mal takéto potreby.

Po niekoľkých mesiacoch bola v našom meste evanjelizácia. Jeden starší kazateľ mi dal ponuku, že príde každý

druhý deň po evanjelizácii a budeme hovoriť o Božom slove. Ja som učil a vracal som sa večer zo školy, ale napriek tomu sme sa rozprávali.

Raz sa ma opýtal, či si myslím, že som dobrý človek. Povedal som mu, že komu môžem, tomu pomôžem, komu nemôžem pomôcť, tomu neublížim - a čo môže človek viac spraviť? On však povedal, že Biblia hovorí, že nieto spravodlivého ani jedného. Tak som priznal, že nie som spravodlivý. Potom sa ma pýtal, či som hriešny a ja som povedal, že to áno, to viem. Povedal, že v Biblii je napísané, že odplata za hriech je smrť. Hovorím mu - to pripúšťam, je to logické. Tak sme pokračovali v rozhovore, až som pochopil, že som môžem byť spasený milosťou, pochopil som, že sám sa s tým nevysporiadam, ale špekuloval som ďalej: "No hovoríte, že ten, kto je hriešny, musí zomrieť, ale potom ten, kto nie je hriešny, nemá prečo zomrieť. Tak prečo zomrel Ježiš na kríži, keď bol spravodlivý?" Kazateľ na to: "No vidíš, už dostávaš svetlo. Čo s tým spraviš?" Ja som sa však špekulácie nevzdal a pokračoval som: "No keď sa stalo, že spravodlivý zomrel, možno Boh spravi výnimku a hriešny bude žiť a ja sa predsa len akosi do neba dostanem." Kazateľ na to: "No, špekuluješ dobre, ale ako sa dostaneš do neba?" A keď videl, že ja stále špekulujem a vedel, že spasenie sa nedá nanútiť, tak povedal: "Pomodlím sa s tebou a už viackrát neprídem." Keď som videl, že to myslí vážne, zľakol som sa, pretože som cítil že je úprimný a povedal som si v duchu: "Čo teraz spravím? Asi som stratený!"

Kazateľ mi to asi videl na očiach a povedal: "Prečítam ti ešte jedno miesto z Biblie - a čítal z proroka Izaiáša z 53. kapitoly. Zámeno »nám« nahradil mojím menom. Cítil som, že som na rázcestí a musím sa rozhodnúť - buď to prijmem

alebo to pre mňa neplatí a povedal som si: "Ja to beriem!" Spomenul som si na verš: *Ten, kto verí v Syna, má večný život, a ja som povedal kazateľovi: "Mám večný život!" "Ako je to možné," - pýtal sa. Ja opät: "Mám večný život," - uveril som a bolo to, ako keď sa rozsvieti svetlo v tmavej miestnosti, ktorú poznáte po hmate, ale zrazu vidíte. A to svetlo so mnou ostalo, ostal so mnou pokoj a o tom večnom živote viem, lebo Božie slovo hovorí: *Ten, kto verí v Syna, má večný život.**

Hubert Bednárík (získané z TWR Slovakia)

Zprávy ze sborů

Zlín. V naší blízkosti je umístěn tábor uprchlíků z Kosova. Je zde ubytováno několik rodin s dětmi - od 2,5 do 13 let a mladí hoši ve věku 20 až 30 let. Celkem 70 lidí a stále jich přibývá.

Snažíme se k nim přiblížit v lásce našeho Pána, povzbudit a obohatit jejich denní potřeby. Činíme tak každou druhou sobotu. Při přátelském rozhovoru a zábavě je vždy přítomen mladík - policista, tak zvané "ochranky". Každá návštěva musí být předem hlášena a povolení zapsáno jejich ředitelkou do knihy. Zatím nemáme potíže. Rozdány byly čtyři Bible v angličtině, němčině, francouzštině a češtině. Dožadují se výtisků v chorvatštině nebo srbštině. Zatím se statečně učí ze slovníku česko-chorvatského, který se nám podařilo sehnat. Jsou nám za všechno velmi vděční. Víme - jsou Boží stvoření a potřebují SPASENÍ.

Prosíme o přímluvné modlitby za uprchlíky z Kosova a také za to, aby naše služba byla požehnaná a věrná.

Věřící z Křesťan. sboru Zlín (Jirka, Růženka, Liduška, Vlasta) - květen 1999

Vzpomínka na Marii Holíkovou

Je to již skoro měsíc, přemítám při vzpomínce na Marii. V duchu počítám, kolik jí bylo let. Dožila se 68 roků. Možná někoho napadne myšlenka, že nebyla ještě tak stará, že tu mohla mezi námi ještě pobýt. Ale Boží výrok zní, že člověkovu je dáno 70 let, při síle 80. Je to Bůh, který dává i odjímá život, ne člověk. V tom okamžiku mizí všechny pochybnosti o délce či krátkosti života a děkuji Bohu za Jeho svrchovanost, za to, že On má pevně všechno ve svých rukou a neradí se s člověkem.

Vybavuji si jednotlivé útržky vzpomínek na tuto sestru, kterou znám více než pět let. Záměrně píšu, že znám, protože pevně věřím, že se s ní opět potkám, ale to již za daleko radostnější situace, než byla ta, při které jsme se rozcházeli. Pevně věřím, že to bude v nebi u našeho Spasitele Ježíše Krista.

Poprvé jsem ji potkal při vzniku našeho stodůleckého sboru v roce 1993, na čtení Janova evangelia. Byla jedna z mála, která hlala Boží slovo a vsakovala je do sebe s velikou dychtivostí. O několik let později potvrdila svoji touhu po poznání Boha odpovědí na otázku, zda nepotřebuje s něčím pomoci, těmito slovy: "Ne, děkuji, zatím zvládám vše sama, ale potřebovala bych se s někým sejít, kdo by mi vysvětlil některé věci z Pisma." Měl jsem z toho výroku velikou radost, ale ke svému hanbě musím přiznat, že jsem si ten čas nikdy na Marii neudělal, i když jsem o tom mnohokrát uvažoval. Ale vím, že někteří bratři a některé sestry byli s Marií v kontaktu a navštěvovali ji.

Marie byla jedna z věrných, která pravidelně přicházela na shromáždění, aby zde mohla načerpat povzbuzení. Několikrát jsem od ní slyšel radostné svědectví o tom, jak se modlí za svého

syna, aby i on mohl poznat Ježíše Krista. Žila s ním společně v jedné domácnosti a o svém Bohu mu vyprávěla.

Jako blesk mě zasáhla zpráva o mozkové příhodě, která se Marii koncem února stala. Modlil jsem se tehdy k Bohu, aby Marii uzdravil a ona mohla být ještě mezi námi. Přišlo mi najednou líto, že jsem tak málo Marii poznal. Pozvolna mi začalo docházet, jakým pokladem Marie byla pro naše obecenství. Svým stářím tvořila tolik potřebnou protiváhu našemu mládí. Zároveň však svojí pokorou a tichostí se podřizovala o tolik mladším lidem, které sama mohla často poučovat. Sám jsem byl svědkem rozhovoru, kdy se vyjadřovala k určité věci. Nečinila to s nadřazeností svého věku, ale s taktem moudrého člověka.

Mně Marie posloužila ještě jednou věcí. Odnaučila mě bát se těžce nemocného člověka. Když jsem za ní poprvé šel do nemocnice, měl jsem obavu, co tam budu dělat, jak se mám chovat, co říkat, jak se tvářit. Až na místě ze mne postupně všechny tyto obavy spadly. Vyprávěl jsem Marii o všem novém ve sboru, modlil jsem se s ní. Tehdy tiše plakala, protože již nemohla mluvit. Nejvíce však reagovala ve chvíli, kdy jsem jí četl z Bible. V očích jí zaplály dva plamínky a bylo znát, že zpozorněla, a i přes velikou vyčerpanost vnímala každé slovo.

Bohu díky, že On je Bohem naděje a pokoje. Přeji si, aby mohla v našem sboru opět být taková Marie, která by snášela naše mládí a vnášela tolik potřebný klid a rozvahu. Přeji Marii, že je již doma, ale kvůli nám je mi líto, že tu již není. Standa Zelený

Vzpomínka na sestru

Markétu KROUPOVOU z Třebíče

Odešla do nebeského domova v březnu 1999 ve věku 83 let. Málokdo ji znal,

protože asi před 30 lety zcela oslepla a po onemocnění a smrti svého manžela nemohla navštěvovat shromáždění. Avšak kdo se s ní setkal v jejím domku na kraji města, odnášel si nezapomenutelnou vzpomínku na tuto slepou a bolestmi trápenou sestru - přesto tichou, trpělivou, laskavou a statečnou ženu. V poslední době byl dům stále otevřený, protože sestra už nemohla chodit otevírat pečovatelce, lékaři, návštěvám. Až do smrti žila sama se svými dvěma psy jako bdělými strážci.

Nade vše milovala Pána Ježíše a Boží slovo. Znala Bibli velmi dobře, a ještě než oslepla, vypisovala si citáty, aby si je vryla do paměti. Její výborná paměť byla velkým Božím darem, který jí umožňoval až do smrti žít s Božím slovem, které jí bylo posilou v dobách nemoci a opuštěnosti. Byla horlivou posluchačkou TWR a také kazet s nahranými proslovy bratří. Klára Steigerová o ni v knize "Nenasytí se oko viděním" napsala: "Paní Markéta Kroupová má ty nejkrásnější modré oči, jaké si dovedete představit. Nevidí, ale prostřednictvím vysílání a pořadů nahraných na kaze- tách mohla být s námi."

Sestra byla nesmírně vděčná za každou návštěvu věřících a těšila se z možnosti mít účast na Památce Páně. Byla opravdová a věrná poznané Boží pravdě. Kdo ji slyšel modlit se, poznal hloubku jejího vztahu k Pánu Ježíši. Žila skromně, ale byla ochotnou dávkyní pro potřeby církve a šíření Božího slova.

Pohnutý byl celý její životní příběh. Prožila i těžké okolnosti, kdy zle dotírala chudoba s nouzí, anebo zase nával povinností, které na sebe brala ve snaze být prospěšná svému okolí. Sestra s vděčností Pánu vzpomínala, jak jí bylo dáno poznat život dělnický i s jeho zápasy, rolnický i s jeho nekončící prací, i úřednický s jeho odpovědností - ale ten

pravý život, svobodu a spravedlnost našla až přijetím Pána Ježíše Krista jako svého Spasitele, Vykupitele a Pána.

A.V. + D.Z.

Sestra Vlasta Benková

nečekaně a náhle po dopravní nehodě odšla z našeho středu dne 16.6.1999. S vdácností si spomínáme na jej státočný zápas viery o plný život i životy jej najbližších, ktorý státočne bojovala na modlitbách. Pán jej iste odplatí za jej lásku, ktorú prejavovala aj k hynúcim ľuďom v službe evanjelia, ktorých oslovovala v láske Pána Ježíša. Jej odchod nám pripomína absolútnu Božiu zvrchovanosť nad našimi životmi. aa

Krst v Nitre

sa konal podľa oznámenia na celoslovenskom zídení v Prievidzi dňa 11.7.1999. Boli pokrstené dve sestry z Nitry, jedna z Nových Zámok a jedna z Batizoviec. Krst mal pokračovanie o týždeň, lebo brat Karol K., ktorý je na základnej vojenskej službe, nedostal v tamtú nedeľu opušťák a bol pokrstený 18.7.1999.

Kiež by sme mohli za každého zosnulého brata či sestru oznamovať dvojnásobný počet tých, čo sa dali pokrstiť a tým vyznali, že tiež zomreli - hriechu, svetu, diablu. ik

Vsetín

Dá-li Pán, proběhne v Kulturním domě ve Vsetíně (ul. Svárov 1055) ve dnech 17. a 18. září letošního roku "Burza dobrých zpráv". Jde o výstavu různých církevních nakladatelství, charitativních organizací apod. Mezi přihlášenými jsou: AD MAGAZÍN - nakladatelství PORTÁL, Nakladatelství MLÝN, LUX-PRESS, KŘEŠŤANSKÝ ŽIVOT, KALICH, A-ALEF, ETHOS, BTM, Karmelitánské nakladatelství, Dům Ignáce

Stuchlého, Biblická jednota, hudební nakladatelství ROSA, dále zde budou mít své stánky Nová naděje Brno, CHARITA Vsetín, ADRA, a dále zde budou stánky některých místních denomináčnických uskupení.

Výstava bude provázena přednáškami na téma "BIBLE a současný svět", které budou určeny zájemcům z veřejnosti a budou na ni pozváni také žáci středních škol. V sobotu budou od 16,00 hodin probíhat v Kulturním domě koncerty křesťanských hudebních skupin.

V pátek večer jako doprovodná akce v Domě kultury proběhne od 20.00 hod. diskusní klub s vybranými hosty na téma: »CESTY KE SVOBODĚ«.

tp

Vydavatelství A-ALEF informuje:

* Ve 4. čtvrtletí bude k dispozici kniha bratra Jána Hudeca: **Pútnici na úzkej ceste**. Podtitul knihy: **Stručný prehľad dejín Cirkvi a kresťanstva so zameraním na históriu nezávislých kresťanov a obnovných hnutí**

Kniha podává uvedený stručný přehled počátku Cirkve až po současnou dobu. Má 275 stran a 12 kapitol hlavního textu, v němž je 120 obrázků.

* Vychází další slovenská sbírka básní Jána Kučeru **Projekt 2000**, která obsahuje 110 básní, zařazených do pěti skupin. Sbíрка má 152 stran.

Vydavatelství rozšiřuje také knihy, které vydal Misijní odbor KJ:

* **Biblická škola pro každého** - jde o stručný výklad všech knih Bible, který slouží jako pomůcka pro studium Písma. Má 826 stran textu formátu B5 a cena je 250 Kč.

* **Kříž Ježíše Krista a jeho význam pro celý vesmír** - autor T. Austlin Sparks. V brožure, která má 64 stran, autor

pojednává nejen o kříži Pána Ježíše Krista, ale i o Církvi, postavení a moci Božích dětí. Cena je 35 Kč.

ŽIVÁ SLOVA - VÝBĚR

První číslo časopisu **Živá slova** vyšlo v polovině roku 1969. Letos tedy uběhlo 30 let od jeho vzniku a díky Pánu, pořád si razí cestu k tisícům čtenářů. Rádi bychom do konce letošního roku vydali **VÝBĚR** českých a slovenských článků z prvních deseti ročníků **Živých slov** s tímto stručným obsahem:

1. Křesťan a rodina
2. Život a prax v církvi
3. Kde sú mŕtvi
4. Služba Ducha svatého ve věřících
5. Správne rozdeľovanie Božieho slova
6. Biblické studie
7. Různé úvahy a příběhy

Výběr bude obsahovat kolem 300 stran textu a kresby zesnulého milého bratra Jaroslava Kapce. Věříme, že tato publikace spolu s knihami *Cestou pravdy a lásky* o historii našich sborů v tomto století a *Pútnici na úzkej ceste* bude důstojným ohlednutím se na minulé století a vhodným dárkem pro mladší i starší při vstupu do 21. století, pokud do té doby nepřijde náš drahý Pán.

I tento Výběr ze **Živých slov** si můžete objednat prostřednictvím svých sborů nebo přímo na adrese vydavatelství. Cena bude kolem 120 Kč/ 150 Sk.

JAKOŽTO SYNOVÉ SVĚTLA CHOĎTE

V poslední době se v tisku objevila řada článků o české aristokracii. Toto téma po řadu let tabuizované se náhle vynořilo na povrchu a sklízí velký čtenářský ohlas. Opět se tak dozvídáme o starých aristokratických rodech Lobkowitzů, Kolowratů, Czerninů, Kinských a mnoha dalších, které se v uplynulých

sedmi stoletích nesmazatelně zapsaly do politického a kulturního života země Koruny české. Po obnovení české státnosti po první světové válce přišla aristokracie o své výsadní postavení včetně nároku na užívání titulů. Po druhé světové válce a krátce po ní pak i o většinu majetku včetně zámeckých a hradních rodových sídel. Po mnoho desetiletí živořili příslušníci aristokratických rodin na okraji společnosti ponižování nejrůznějšími způsoby. Je zajímavé, že si přes všechny ústrky tato společenská vrstva zachovala povědomí svého původu i dřívějšího výsadního postavení, které jí i dnes zavazuje k zodpovědnému životu a z toho pramenícího vědomí odpovědnosti za službu národu.

V jednom z novinových rozhovorů říká hrabě Václav Bořek-Dohalský, který na vlastní kůži prožil ponižování, že si nemůže dovolit totéž co pan XY, a připojuje napomenutí svého tatínka: "Chovej se přiměřeně svému stavu". Původ s minulým odpovědným postavením v místní i zemské správě tyto lidi, kteří i když nejsou již tolik na očích, trvale zavazuje,

aby se chovali a jednali jinak než běžný standard.

V duchovním smyslu platí stejné měřítko i pro křesťany. Bez ohledu na společenské postavení nemohou křesťané jednat podle způsobu tohoto světa. A to mnohdy ani tehdy, když to není v rozporu se zákony této země (rozvody atp.). Apoštol Petr píše: *"Ale jakož ten, kterýž vás povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte"* (1Pt 1,15).

I křesťané mají svůj "aristokratický původ": *"Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý"*.

A toto výsadní postavení je zavazuje k tomu, *"aby zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své"* (1Pt 2,9).

Naše postavení, do něhož jsme byli uvedeni tím, že jsme se virou postavili na oběť našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista nás zavazuje, abychom nežili tak, jako žije běžný pan XY. Pro nás platí, že máme vykupovat čas ve službě Bohu a k prospěchu svým bližním.

Josef Hudousek

TLAČOVINY

NOVINOVÁ ZÁSILKA

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství A - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, tel.069/355348, které zajišťuje také administraci. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce: Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín, tel. 0657/618658 - Obálka: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kč. - Rozšiřuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Ostrava, č. ú. 81006-761/ 0100.

- Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". Předplatné je 48 Sk a jedno číslo 12 Sk. - Tiskne Tiskárna František Pavelka, Příbor. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. - Reg. číslo MK ČR 6480. ISSN 1210-6526.